

קובץ

הילולא ד"ויהי בשלושים שנה"

ימי ההכנה

ליום ההילולא ג' תמוז תשפ"ד

"ויהי בשלושים שנה"

ליקוט שיחות ומכתבים

על הנחיצות לחיזוק אור וחום ההתקשרות

בקשר לשלושים שנה

דו"ל ע"י

ועד אור וחום ההתקשרות
שע"י איגוד השלוחים

קובץ

הילולא ד"ויהי בשלושים שנה"

ליקוט שיחות ומכתבים
על הנחיצות לחיזוק אור וחום ההתקשרות
בקשר לשלושים שנה

ימי ההכנה
ליום ההילולא ג' תמוז תשפ"ד
"ויהי בשלושים שנה"

פתח דבר

בעמדנו בימי ההכנה, שישים יום קודם יום הגדול והקדוש, ג' תמוז ה'תשפ"ד, יום ההילולא ד"ויהי בשלושים שנה", הרי לכל לראש כחסידים שיודעים "אז דער רבי האט אלץ באווארנט", רוצים אנו כולנו לדעת איך הכין אותנו כ"ק אדמו"ר נשיא דורינו לתאריך ומאורע כזה?

ואכן כשמעיינים אנו בשיחות ואגרות קודש שנאמרו ונכתבו בסמיכות ל"הילולא דויהי בשלושים שנה" - כלשונו הקדוש במברק ליו"ד שבט ה'תש"מ - שם ניתן לראות ולחוש את ה"שטורעם" המיוחד שעשה כ"ק אדמו"ר מכל הענין של "ויהי בשלושים שנה" להילולא, המיוסד על הפסוק בראשית נבואת יחזקאל: "וַיְהִי בְשָׁלוֹשִׁים שָׁנָה בְּרִבְעֵי פַחַמְשָׁה לְחֹדֶשׁ וְאֲנִי בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה עֹלְנֶהָ כְּכֹר נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאֶרְאֶה כְּרִאוֹת אֱלֹקִים" (יחזקאל, א, א).

נבואה זו, ציין כ"ק אדמו"ר, היתה ענין נפלא שלא בערך לגבי כל הנבואות שלפני זה, כי אז ראה יחזקאל הנביא את המרכבה העליונה, שהוא ענין ראיית אלוקות במוחש, ואשר זהו גם הענין של גילוי תורת החסידות, שהיא פנימיות התורה, רוא דרוזין.

ובך גם, אמר כ"ק אדמו"ר, ביום ההילולא ד"ויהי בשלושים שנה", נפעל גילוי חדש ונפלא בעולם, שלא היה בערך כמזהו בכל השנים שלפני זה. והיינו שהגילוי של "כל עמלו אשר עמל בו" נשיא דורנו כמשך כל שנות נשיאותו, שממשיך ומתגלה כאן בעודה זה הגשמי מידי שנה בשנה ביום ההילולא, ובאופן ש"פועל ישועות בקרב הארץ", הנה ביום ההילולא השלושים, הגילוי הוא באופן נפלא ונעלה ביותר, שלא בערך לכל השנים שלפני זה.

בהתועדויות המיוחדות שנערכו באותה תקופה של ויהי בשלושים שנה, הסביר כ"ק אדמו"ר בהרחבה את המעלה המיוחדת שישנה בסיום התקופה של "שלושים שנה" -

והוא בהקדם שכאשר מסתיימת תקופת זמן של עשר שנים, עשרים שנה וכיו"ב,

ישנה התחדשות נפלאה, והמשכות וגילויים נעלים שלא בערך למה שיש בסיום של שנה נוספת רגילה מעת ההסתלקות. והוא על דרך מה שמבואר במשנה (אבות, ה, כא) "בן עשרים .. בן שלושים .. בן ארבעים", והיינו שבכל תקופה של עשר שנים, נעשה חידוש והתחדשות בענין נוסף. וביאר כ"ק אדמו"ר הטעם לכך שהוא ע"פ המבואר בפרדס שהכל נקבע בסדר של עשרה, עשרה מאמרות, עשר הספירות, וכן הוא גם בענין הזמן, שישנו גילוי והתחדשות מיוחדת בסיום תקופה של עשר שנים.

אך בסיום תקופה של "שלושים שנה" ישנה מעלה יתירה ונפלאה לגבי תקופה של עשר או עשרים שנים, וכפי שמבאר כ"ק אדמו"ר הצמח צדק נ"ע על הפסוק "ויהי בשלושים שנה", שהוא כנגד עשר כלים, עשר אורות פנימיים ועשר אורות מקיפים, שיחדיו הם שלושים שהם כללות הכל. ומוזה מובן, שבשעה שנשלמים שלושים שנה, נמשכת לעולם המשכה באופן נפלא ונעלה ביותר, שלא בערך לכל השנים שלפני זה.

כ"ק אדמו"ר עורר אז ותבע מכל החסידים שגילוי זה של "ויהי בשלושים שנה" צריך לפעול הוספה והידור, ו"קאך" מיוחד מתוך "שטורעם" נפלא –

הן – בחיזוק אור וחום ההתקשרות לנשיאנו, לתורתו ולהוראותיו, אשר עלינו לדעת שאנו מקושרים אליו, עכשיו ממש כברגע ההסתלקות, ואשר לכן יש לאחוז בה"קלאמקע", ויתירה מזו להיאחז ב"דלת הפתוחה" וללכת לציון הק' עם שאלות ובקשות, לכתוב פדיונות, ולבקש רחמים וברכות!

והן – בהנהגה במעשה בפועל של "זרעו בחיים", צאן מרעיתו, תלמידיו ותלמידי תלמידיו, וכל אלו שמכאן ולהבא יהפכו להיות תלמידי תלמידיו, בחיזוק התקנות הק' של בעל ההילולא, כגון לימוד שיעורי החת"ת היומיים, ובחיזוק המוסדות הק' שנתייסדו על ידי בעל ההילולא, או שנוסדו ע"י ה"זרעו בחיים" ומתנהלים ברוחו, על פי תורתו ולאור שימתו, ולעשות כל זאת ביתר שאת וביתר עוז, ובלשונו הקדוש "און מיט א פארנעם כמתאים ליהי בשלושים שנה!"

*

על פי כל דברי כ"ק אדמו"ר הנ"ל, מובן מאליו אשר גילוי נעלה ונפלא זה של ההילולא ד"ויהי בשלושים שנה" הקרב ובא, שאז יראה לעין כל איך שכ"ק אדמו"ר נעשה עוד יותר "לעבדיקער, שטארקער און אקטיב" – חי, חזק ופעיל בינינו, בתוכנו,

ועל ידינו בכל עם ישראל ובכל העולם כולו, באופן נפלא שלא היה כמותו בכל שנות הנשיאות,

הנה זה צריך לפעול בכולנו התעוררות אמיתית לחיזוק ההתקשרות, מתוך חיות מחודשת ונאמנות מוחלטת לכ"ק אדמו"ר בחבלי עבותות אהבה, ולהתמסר אליו בקיום הוראותיו הקדושות וללכת בדרכיו אשר הורנו,

וכן התחזקות באמונה וביטחון גמור, בהשליחות הקדושה ובתפקיד המיוחד אשר הועיד כ"ק אדמו"ר לדורנו דור השביעי, דור אחרון לגלות ובמילא דור ראשון לגאולה, שהוא "להביא לימות המשיח" ולהוריד את השכינה בפועל ממש כאן למטה מעשרה טפחים, ואשר על כאו"א מאיתנו להכין את עצמו ובני ביתו וכל סביבתו, עד לכל העולם כולו, לקבלת פני משיח צדקנו,

וזאת על ידי הגברת והרחבת עבודת השליחות הק', בהקמת בתי חב"ד בכל פינה בעולם, ובעיסוק תמיד בכל המבצעים הק', ובחיזוק האמונה בביאת המשיח, על ידי לימוד בעניני גאולה ומשיח, בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, ובמיוחד כפי שנתבארו בתורתו של נשיא דורנו, ולפעול בכל זאת מתוך מרץ עצום וחיות מחודשת, שיתאימו לגילוי הנפלא והחדש של "יודי בשלושים שנה".

*

מובן ופשוט, שכל הפעולות בשישים ימי הכנה אלו הם מתוך תקוה חזקה ואמונה פשוטה, אשר בזכות ההכנה כדבעי ליום הגדול והקדוש, נזכה עוד לפני יום ההילולא ד"יודי בשלושים שנה", לגילוי הכי נפלא, ראיית זיו פניו הקדושות של כ"ק אדמו"ר, מלך ביפיו תחזינה עינינו, וכלשונו הק' בסיום מאמר קבלת הנשיאות, ד"ה באתי לגני, בהתועדות יו"ד שבט ה'תשי"א "ונזכה זעה'ן זיך מיט'ן רבי'ן דא למטה... והוא יגאלנו", בימינו אלה ממש!

*

בכדי לעודד את ההכנה אצל כאו"א ממשפחת אנ"ש והשלוחים והתמימים וכל הנלווה עליהם, הננו מוציאים לאור קובץ מיוחד בשם "הילולא דידיה בשלושים שנה", הכולל לקט של שיחות קודש ואגרות קודש בקשר לנושא זה, בו אפשר ללמוד ולעיין ב"שטרעם" המיוחד שעשה כ"ק אדמו"ר כל אימת שהיה איזה תאריך או מאורע הקשור עם שלושים שנה בכלל, ובמיוחד בשייכות עם יום ההילולא.

וזאת למודעי – אשר רוב השיחות המופיעות בלקט זה אינן מוגהות, ומדק' הנחות'

מילוליות שנעשו מתוך סרט הקלטה, והן על אחריות הרושמים בלבד.
התודה והברכה נתונה, להוצאת הספרים קה"ת ולמערכת 'ועד הנחות בלה"ק',
על הרשות להעתיק את השיחות והמכתבים, לתועלת הכלל.

ועד אור וחום ההתקשרות
שע"י איגוד השלוחים

יום ועש"ק, ב' אייר ה'תשפ"ד
לכתחילה אריבער, תפארת שבתפארת

תוכן הענינים

"ויהי בשלושים שנה" איז פארבונדן מיט דער מרכבה, וואס דאס איז דער ענין פון פנימיות התורה" (משיחת ש"פ ודא ה'תש"מ)..... ח

"אז עם גייט דורך שלשים שנה אין די עולמות העליונים ווערט אויך דעמאלט א שינוי שלא בערך, א שינוי נפלא... דאס דארף אראפקומען אין דער הנהגה און מעשה בפועל פון זרעו בחיים... כנוגע צו דעם הידור און צו דעם קאכען זיך כנוגע צו חת"ת... ובכל המסודות וואס זיי זיינען נתיסד געווארן דורך בעל הדילולא..." (משיחת יו"ד שבט ה'תש"מ)..... ח

"מ'איז פארבונדן מיט אים איצט פונקט אזוי ווי דאס איז געווען אין דער ערשמער רגע... נאך די הסתלקות... דארף מען זיך אנהאלטן אן דער "קלאמקע", ביז אנהאלטן זיך אין אן אפגעער מיר, און גיין אויפן ציון, מיט שאלות ובקשות, שרייבן פריונות, און בעמען רחמים און ברכות" (משיחת ש"פ יתרו ה'תש"מ)..... יא
"ואנו קשורים איתו עכשיו בדיוק כמו ברגע הראשון וביום הראשון אחרי ההסתלקות... יש להאזו בקד לאמקע, וללכת על הציון..." (משיחת ש"פ יתרו ה'תש"מ (תרגום חפשי))..... יא

"דער ענין וואס האט זיך אויפגמאן י"ד שבט... איז שייך צו אלע אידן... די כוונה אז מ'דארף פועלן אויך בא די אידן וואס לעת עתה ווייסן זיי דערפון ניט" (משיחת ש"פ משפטים ה'תש"מ)..... יג

"א נייעם "ויהי בשלושים שנה", "כפליים לתושי" - איז דאס ביתר שאת וביתר עוז" (משיחה להשלוחים הנוסעים לאוסטרליא, אדר"ח אדר, ה'תש"מ)..... יד

"מיט א פארנעם כמתאים ליהי כל שנה" (מענה לדמ"פ כ"ץ, ב' אדר, ה'תש"מ)..... טו

"הילולא דיהי בשלושים שנה והתועדויות פעילות" (מברק ליו"ד שבט תש"מ)..... טז
"ע"ד ביאר הצמח צדק עה"פ "ויהי בשלושים שנה"... שהם כללות הכל. מזה מובן שבשעה שנשלמים שלוש שנה... נמשכת המשכה הרשה... נעלית יותר וכללית יותר מקודם לזה" (משיחת ש"פ קרח, ה'תשי"ז - מוגה)..... טז

"צריך לעשות חשבון מה שעשו ופעלו במשך שלשים שנה שעברו בכדי לידע איך לנצל להבא את פעולת ההמשכה באופן נעלה יותר" (משיחת י"ב תמוז, ה'תשי"ז - מוגה עיין תו"מ)..... טז
"עלה, בעילוי אחר עילוי, שלשים מעלות... מלכות נקנית בשלושים מעלות, ביחזקאל ויהי בשלושים שנה" (מכתב כ"ה אדר ה'ש"ת אג"ק ח"ג)..... יז

"גם לאחרי ההסתלקות הרי הוא מחויב בזה ועושה זאת כמקודם, כבשנה שעברה, לפני שנתיים ושלוש, ולפני שלוש שנה, מאז שמסר את עצמו עבור תלמידיו ומקושריו לעזור ולסייע להם בכל הענינים"

(משיחת ח"י אלול ה'ת"ת)..... יח

"כיון שהעלויות ביום ההילולא הן שלא בערך – לכן צריכים להשתדל שתהיה אצלנו היכולת והאפשריות ללכת ולהתעלות ("מען ואל קענען מיטגיין") ביחד עם הרבי" (משיחת ש"פ וארא, ה'תשי"ב)..... יט

"התעלה בקודש מושך שלושים שנה" (משיחת י"ב תמוז, ה'תשי"ז)..... כ

"בכל שנה נמשך אור חדש.. ובפרט בהתקופה ד'יהי בשלושים שנה'" (משיחת ש"פ פינחס, ה'תשי"ז) כא

"שהרי בשנה זו הוא ע"ד הכתוב יהי בשלושים שנה" (ממכתב י"ט סיון, תשי"ז אג"ק חס"ו)..... כב

"ועוד ענין בשנה זו, שמלאו שלושים שנה" (משיחת פורים, התש"ל)..... כג

הוספה

הנהגות ליום ההילולא

המנהגים שעורר הרבי בכמה הזדמנויות
בנוגע ליום ההילולא

פירוט ההכנות ליום ההילולא (אור ליי"ב טבת ה'תשמ"ז – ספ"ה ש"ח"א עמ' 243 ואילך)..... כד

לימוד חמשה פרקי משניות (משיחת י"ט כסלו ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 125)..... כה

לימוד המאמר שנתן הרבי ליום הכתלקותו (משיחת י"ט כסלו ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 126)..... כו

להוסיף בנתינת הצדקה (משיחת י"ט כסלו ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 127)..... כז

בימים שלפני יום ההילולא נוגע לחזק ההתקשרות (משיחת ש"פ וארא ה'תשי"ב – תו"מ ח"ד עמ' 278) כז

להשפיע על "מנין" יהודים במחשבה דיבור ומעשה (משיחת י"ט כסלו ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 130) (ש"פ ויגש ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 164)..... כח

לפרסם על ההכנות המתאימות ליום ההילולא (משיחות ש"פ בא, ד' שבט ה'תשמ"ח – תו"מ התועדויות תשמ"ח ח"ב עמוד 268)..... כט

בשבוע שלפני ההילולא יש לערוך חשבון צדק (ש"פ וארא ה'תש"ל)..... כט

ההחלטות שבשבת שלפני ההילולא, וענין העל' לתורה (ש"פ בא ה'תשמ"א) (משיחות ש"פ בא, ד' שבט ה'תשמ"ח – תו"מ התועדויות ח"ב עמוד 268)..... ל

לימוד המאמר וההשפעה שישפיע הרבי ביום ההילולא (אג"ק ח"ד עמ' קמא)..... לג

- לד הנהגות ליום ההילולא (אג"ק ח"ד עמ' קמב).....
- לו להסתכל עוה"פ במכתב של מנהגי יום ההילולא, ולא להסתמך על הזכרון (ש"פ וארא ה'תשמ"א).....
- לז להיות על הציון (ט"ו שבט ה'תשי"ב – אג"ק ח"ה עמ' ריב).....
- לז גם כשמישהו יבוא יש להתנהג בהנהגות ההילולא (כ"ד טבת ה'תשי"ב – תר"מ ח"ד עמ' 262).....
- לח הנהגות של יום ההילולא הם לכל הדור (ר"ח שבט ה'תשמ"א).....
- לח שינוי הרגילות (ש"פ וארא ה'תשי"א – תר"מ ח"ב עמ' 183-191).....
- כדי לעלות עם הרבי בעליותיו שביום ההילולא ה'ז ע"י העבודה ד"בכל מאורך" (ש"פ וארא ה'תשי"ב – תר"מ ח"ד עמ' 277).....
- מ התועדות לרבים ביום ההילולא (מכתב מיום א' שבט ה'תשי"ב – אג"ק ח"ה עמ' קעח).....
- מ שמירת מנהגי יום ההילולא מהוה נתינת פ'נ לבעל ההילולא (ט' כסלו ה'תשי"א – תר"מ ח"ב עמ' 105).....
- מ האופן של ההילולא של הרבי – שמחה (י"ד שבט ה'תשט"ז – תר"מ ח"ז עמ' 42).....
- ההילולא צריכה להמשיך תוספת חיים בכל הענינים ומתוך שמחה (י"ד שבט ה'תשט"ו – תר"מ ח"ג עמ' 220).....
- מא (220).....
- מב ההתבוננות של יום ההילולא צריכה להביא תוספת (י"ד שבט ה'תשט"ו – תר"מ ח"ג עמ' 220).....
- מב בענין "באר את התורה" בשבעים לשון.....
- המעם לאמירת תחנון ביום ההילולא – להעלות גם את הגוף (כ"ף מנחם אב ה'ש"ת – תר"מ ח"א עמ' 172).....
- מג (172).....
- התעוררות רחמים מיוחדת ע"י לימוד תורתו של בעל ההילולא וחסידיו ישע פארבריינגען (אור לכ"ד טבת ה'תשכ"ג).....
- מג שבת שלאחרי ההילולא (ש"פ בשלח ה'תשמ"ז – ספ"ה ש תשמ"ז ח"א עמ' 316).....
- מג ימים שלאחרי ההילולא (אור ל"ג שבט תשד"מ – תר"מ התועדות ח"ב עמוד 890).....
- מד (כ"ט טבת ה'תשי"ז – אג"ק ח"ד עמ' שכא).....
- מז

”וַיְהִי בְשָׁלְשִׁים שָׁנָה בְּרַב־יָעִי בַּחֲמֹשֶׁה
לְחֹדֶשׁ וַאֲנִי בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה עַל גֵּהַר כְּכַר
נִפְתַּחוּ הַשָּׁמַיִם וַאֲרָאָה מִרְאֹת אֱלֹהִים”

(יחזקאל א, א)

"ויהי בשלושים שנה" איז פארבונדן מיט דער מרכבה, וואס דאס איז דער ענין פון פנימיות התורה"

און מ'גייט צו די גאולה האמיתית והשלימה, מיטנעמענדיק אלע החלטות טובות
אין מחשבה, דיבור און מעשה אויף דעם ענין פון יו"ד שבט, און מ'איז מוסף כהנה
וכהנה ביו"ד שבט, דער יום ההילולא פון כ"ק מו"ח אדמו"ר.

וואס בשנה זו איז דאס "ויהי בשלושים שנה" זינט דעמאלט, וואס "ויהי בשלושים
שנה" איז פארבונדן מיט דער מרכבה, וואס דאס איז דער ענין פון פנימיות התורה,
דער ענין פון ראיית אלקות במוחש –

איז מען פועל אז נאך פאר יו"ד זאל קומען משיח צדקינו און די גאולה האמיתית
והשלימה.

(משיחת ש"פ וארא ה'תש"ח)

**"אז עס גייט דורך שלשים שנה אין די
עולמות העליונים ווערט אויך דעמאלט א
שינוי שלא בערך, א שינוי נפלא . . דאס
דארף אראפקומען אין דער הנהגה און מעשה
בפועל פון זרעו בחיים . . בנוגע צו דעם
הידור און צו דעם קאכען זיך בנוגע צו חת"ת
. . ובכל המוסדות וואס זיי זיינען נתייסד
געווארן דורך בעל ההילולא..."**

וואס דאס איז דאך בכל שנה ושנה אזוי, עאכ"כ ווען ס'איז דא דער "ויהי
בשלושים שנה", בדוגמא ווי ער זאגט אין יחזקאל, אז בשעת עס האט זיך געענדיקט
די שלשים שנה איז געווען א דבר נפלא שלא בערך ענינים שלפנ"ו, ובפרט נאך ווי
דער צ"צ בריינגט בדרושים שלו אין הערות צו תניא, און אין אוה"ת ובכ"מ, און אויך
מוסד און פארבונדן דערמיט וואס ער זאגט אין עבודה"ק און אין שערי אורה, אז

דאס איז שלשים שנה, איז נאך דעררויף הויכט זיך אן א תקופה חדשה שלא בערך למעליותא, און ס'איז מעלין בקדש.

פארבונדן אויך מיט שלשים שנה, ווי דער אפטייטש פון דעם שנה מלשון שינויים, וואס בכל שנה ושנה בפני עצמה איז דאך דא כל שינויים האפשריים במשך פון י"ב חדשי השנה, וואס יעדער שינוי פון די ששה ענינים וואס ער רעכנט אויס פון קור וחום און יום ולילה און זרע וקציר לא ישובתו, און ווי די גמ' זאגט אין ב"מ אז יעדער ענין פון זיי האט ב' חדשים, צוזאמען י"ב חדשים, וואס דאס איז כולל אלע שינויים האפשריים אין דעם לא ישובתו, אין הנהגת העולם.

און דערפאר אז ס'הויכט זיך אן א שנה חדשה נאך די י"ב חדשים, ווערט דאס אנגערופן שנה, דאס איז מערניט ווי איבער גע'חזרט נאכאמאל די פארשידענע ענדערונגען וואס עס איז שוין געווען אין די י"ב חדשים שלפנ"ז.

נאר וואדען מ'ווייס דאך ווי ער זאגט אין אגה"ק, אז מידי שנה בשנה איז דא אן עלי, איז דאס טאקע די זעלבע חילוקים פון זרע וקציר און קור וחום ויום ולילה, איז דאך פונדעסטוועגען שטייען זיי אלע אין א העכערן אופן.

וואס דאס איז מידי שנה בשנה, אעפ"י וואס חזרט זיך איבער איז דאס בכללות, אבער אין דעם איבערחזרן איז דאס אויף א העכערן אופן, דערנאך איז דא ווי דאס איז אין שלשים שנה, בשעת מ'גייט דורך א תקופה פון דרייסיק יאר, איז דעמאלט ווערט נאר א שינוי און אן עלי אין אן אופן נפלא.

וואס ע"ר ווי דאס איז אזוי אין די שלשים שנה בחיים חיותו בעלמא דין, ווי גערעדט בארוכה אין די דעמאלטדיקע פארבריינגען, וואס דעמאלט איז דאך בפשטות בשעת פטירתו, איז כל עמלו אשר עמל בכלל, ובפרט אין די שלשים שנות הנשיאות, זיי קומען אראפ למטה, און שטייען זיי דעמאלט ווי זיי זיינען בשרשם ומקורם, און איז פועל ישועות בקרב הארץ.

עד"ז ווי גערעדט כמה פעמים אז יש בגר בקבר, אז עס איז דא די עלי בזמנים לאחרי ההסתלקות, און ווי פארשטאנדיק פון די סיפורים פון בעל ההילולא בנוגע צו קאפיטל פ"ד פון דעם רבי'ן נ"ע פון זיין פאטער, אז דעמאלט איז ער אויך געווארן עלטער מיט צוואנציק יאר, דערפאר האט מען געזאגט דעם קאפיטל תהלים המתאים, כאטש אפילו דאס איז געווען לאחרי ההסתלקות פון זיין פאטער, דערפאר וואס א יאר קומט צו, אויך א יאר ווי די נשמה שטייט למעלה.

וואס דאס איז דאך אויך מבואר, אז דערפאר טוט מען די אלע ענינים פון יארצייט אעפ"י וואס עס איז שוין דורכגעגאנגען כמה זמן, ניט נאר דערפאר וואס דאס איז נוגע צו די וואס געפינען זיך למטה, א ענין של תשובה, נאר מזאנט אויך כמורגל כפי בני' אז דאס איז אן עלי' פאר דער נשמה, און א זכות פאר דער נשמה וואס זי געפינט זיך בעולמות העליונים, איז ער אויך מידי יארצייט ביארצייט עולה מיט אן עלי' נוספת, וואס דאס איז כאמור מידי שנה בשנה.

דערפון איז אויך פארשטאנדיק בדוגמת זה אז עס גייט דורך שלשים שנה אין די עולמות העליונים, ווערט אויך דעמאלט א שינוי שלא בערך, א שינוי נפלא לגבי די עליות און די יארצייט'ן מידי שנה בשנה.

יעדער ענין אין תורה און בפרט פארבונדן מיט נשיאים, וואס לא יעזוב את צאן מרעיתו, איז דאך פארשטאנדיק אז דאס דארף אראפקומען אין די הנהגה און אין דעם מעשה בפועל פון זרעו בחיים צאן מרעיתו, איז דערפון אויך פארשטאנדיק אז אין די אלע ענינים וואס זיי זיינען געווען עמלו אשר עמלו בו במשך ימי חייו, דארף צוקומען ביי זרעו און ביי תלמידיו און ביי תלמידי תלמידיו, און די וואס וועלן ווערן מכאן ולהבא תלמידי תלמידיו, וויבאלד אז עס איז דורכגעגאנגען שלשים שנה, אלעריי שינויים וואס איז בשנה אחת, און דערנאך איז יעדער שינוי פון זיי קומט צו די מעלה אז דאס איז דער שלשים שנה פון יעדער שינוי ד.ה. אז אין יעדער שינוי און פרט וואס איז דא אין יעדער שנה ושנה איז דא אן עלי' פון שלשים.

און ווי דער צ"צ פארבינדט דאס אז דאס איז כולל עשר אורות פנימיים און עשר אורות מקיפים, און עשר אורות וואס זיי זיינען למעלה ממקיף ופנימי, מיט נאך כמה פרטים ווי ער רעכנט דאס אויס, ביז אויך עס קומט ווי דאס איז למטה אין מחדר"מ

איז דערפון אויך פארשטאנדיק בנוגע צו דעם הידור און צו דעם קאכן זיך בנוגע צו חת"ת, דערפון אויך פארשטאנדיק בכל המוסדות וואס זיי זיינען נתייסד געווארן דורך בעל הילולא, אדער נתייסד געווארן שפעטער, ע"י זרעו בחיים ומתנהלים ברוחו ע"פ תורתו וע"פ שיטתו.

”מ’איז פארבונדן מיט אים איצט פונקט אזוי ווי דאס איז געווען אין דער ערשטער רגע . . נאך די הסתלקות . . דארף מען זיך אנהאלטן אן דער ”קלאמקע”, ביז אנהאלטן זיך אין אן אפענער טיר, און ג’יין אויפן ציון, מיט שאלות ובקשות, שרייבן פדיונות, און בעטען רחמים און ברכות”

וואס דערפאר איז אע”פ וואס ס’איז שוין שלושים שנה זינט די הסתלקות פון כ”ק מו”ח אדמו”ר, און מ’קען מיינען אז וויבאלד מ’איז שוין דרייסיק יאר אלט, א ”בן שלושים לכה”, און מ’איז אויסגעוואקסן – קען מען שוין שטיין אויף די אייגענע פיס –

זאגט מען אז ”רועי ישראל לא יפרדו מעל צאן מרעיתם”, און מ’איז פארבונדן מיט אים איצט פונקט אזוי ווי דאס איז געווען אין דער ערשטער רגע און אין דעם ערשטען טאג נאך די הסתלקות!

און דערפאר דארף מען זיך אנהאלטן אן דער ”קלאמקע”, ביז אנהאלטן זיך אין אן אפענער טיר, און גיין אויפן ציון, מיט שאלות ובקשות, שרייבן פדיונות, און בעטען רחמים און ברכות, ביז אז מ’בעט אויך עס זאל זיין ”והוא יכלכלך” – אז ער זאל אויך מאכן די כלים מיט וואס אויפצונעמען די ברכות.

(משיחת ש”פ יתרו ה’תש”מ)

שיחה הנ”ל בתרגום ללה”ק עם הוספות:

”ואנו קשורים איתו עכשיו בדיוק כמו ברגע הראשון וביום הראשון אחרי ההסתלקות . . יש להאחז בקלאמקע, וללכת על הציון...”

. . מכל הנ”ל מובן שכאשר נמצאים לאחרי יו”ד שבט תש”י – מתווספים כמה עניינים בהוראות ממתן תורה, שיש להפיץ תורה ולהפיץ מעיינות וכו’, כמדובר לעיל.

...ועאכו”כ כאשר שלא עבר יום אחד, אלא הרי זה כבר ”ויהי בשלושים שנה” מיו”ד שבט תש”י, שאז מתווספים עניינים חדשים לגמרי, וכביאור הצמח צדק

ש"ויהי בשלושים שנה" "זהו עשר אורות פנימיים ועשר כלים ועשר אורות מקיפים" עם עוד כו"כ עניינים שנפעלים לאחרי שלשים שנה.

והרי זה ג"כ בפשטות: אפילו שנה אחת ה"ז מלשון שינוי, היינו שכוללת את כל השינויים, מובן שעאכ"כ ששלשים שנה ה"ז בכלל תקופה חדשה.

ולכן הנה אע"פ שכבר קראו פעם פ' יתרו עם פ' מתן תורה, אך עדיין לאחרי שהיה יו"ד שבט תש"י, ואחר כך קראנו פ' יתרו ט"ו יום אחרי יו"ד שבט (באותה שנה) - נתוספו עניינים חדשים והוראות שלמדים מפ' יתרו, וצריך להיות חידוש בהפצת התורה ובהפצת המעיינות.

ועאכ"כ כשמגיע שלשים שנה אחרי יו"ד שבט בפעם הראשונה, אזי וודאי שצריך להיות הפצת התורה והפצת המעיינות באופן חדש לגמרי, אפילו לגבי איך שהיה בפעם הראשונה בתש"י.

...כ"ק מו"ח אדמו"ר כותב...במכתב...בנוגע להסתלקות אביו (שהוא הרי היה ממלא מקומו, עם כל הדיוקים והפירושים שבזה) - שאע"פ שזה הרי לאחרי ההסתלקות של אביו, אבל "רועי ישראל לא יפרדו מעל צאן מרעיתם".

וכיוון שהוא עצמו פסק כך, ואמר שכך הוא ה"דין, עד"ז עושים את החשבון איתו עצמו, אשר אצלו זה גם כך, שאע"פ שעומדים שלשים שנה לאחרי ההסתלקות - הנה "רועי ישראל לא יפרדו מעל צאן מרעיתם".

שכך אומרים אפילו בנוגע למשה רבינו, שהיה מאה פעמים שלשים שנה לפני זה, ואעפ"כ אומרים ש"מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש".

הנה עד"ז מובן בנוגע לכ"ק מו"ח אדמו"ר, שכשם שכתב על אביו "רועי ישראל לא יפרדו מעל צאן מרעיתם", ו"התורה היא נצחית" - הנה עד"ז מובן גם בנוגע אליו עצמו, שלעולם לא עזב את צאן מרעיתו.

ולכן הנה אע"פ שזה כבר שלשים שנה מאז ההסתלקות של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ויכול לחשוב שכיון שהוא כבר בן שלשים, "בן שלשים לכה", והוא כבר מבוגר - הוא יכול כבר לעמוד על רגליו בעצמו, הנה אומרים לו ש"רועי ישראל לא יפרדו מעל צאן מרעיתם", ואנו קשורים איתו עכשיו בדויק כמו שזה היה ברגע הראשון וביום הראשון אחרי ההסתלקות!

ולכן צריכים להאחו בה"קלאמקע", ועד - להאחו ברלת הפתוחה, ולילך להציון

עם שאלות ובקשות, לכתוב פדיונות, ולבקש רחמים וברכות, ועד שמבקשים שיהיה "והוא יכלכלך" – שהוא גם יעשה את הכלים עם מה לקלוט את הברכות.

ואומרים שמי שאחזו ב"קלאמקע", ומי שאחזו עכשיו בה"קלאמקע", ומי שיאחזו ב"קלאמקע", או אלו שבהשגחה פרטית שמעו מתורתו, או ענין אחר שלו – עי"ז הם גואלים את עצמם, כיון ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה וכו", אין זה כי אם שהגאולה היא גאולה פרטית בכת, וצריכים להוציאה מן הכח אל הפועל.

ועי"ז ישנה לא רק הגאולה פרטית, אלא ישנה ג"כ הגאולה כללית לכלל ישראל, עד לכוזה שהוא "בשם ישראל יכונה", ואדרבה, כיון שזוהי גאולה לכלל ישראל – לכן הגאולה של ישראל תלויה בגאולה של זה אשר "בשם ישראל יכונה".

(משיחת ש"פ יתרו ה'תש"מ (תרגום חפשי))

" דער ענין וואס האט זיך אויפגטאן יו"ד שבט . איז שייך צו אלע אידן . . די כוונה אז מ'דארף פועל'ן אויך בא די אידן וואס לעת עתה ווייסן זיי דערפון ניט"

דער ענין וואס האט זיך אויפגעטאן יו"ד שבט בפעם הראשונה איז שייך צו אלע אידן, אפילו צו אזעלכע אידן וואס האבן בשעת מעשה דערפון ניט געוואוסט, אדער זיי ווייסן יעצט אויך ניט — ווארום דאס איז דער סדר אין תורה אז אין ענין וואס טוט זיך אפ ע"פ תורה איז א "פעולה נמשכת", ובמילא פועל'ט דאס אויך אויף אידן וואס וועלן זיך ערשט שפעטער דערוויסן דערפון, און בשעת זיי דערווייסן זיך דערפון, ווערן אלע פעולות וואס האבן זיך אויפגעטאן יו"ד שבט, שייך צו זיי באופן פרטי.

ד.ה. אז בכללות זיינען אלע אידן שייך צו דעם בעל ההילולא פון יו"ד שבט, ווי ער שרייבט אין זיינע בריוו (ווי גערעדט אין דער פריערדיקער התוועדות),

אז "לא אותי בלבד גאל הקב"ה", נאר אלע אידן פון יענעם דור זיינען נכלל אין דער גאולה, צי זיי ווייסען דערפון צי ניט, ווארום אלע אידן גייען אריין עכ"פ אין דעם סוג פון "בשם ישראל יכונה".

ועד"ז נאך דעם ענין פון יו"ד שבט בפעם הראשונה — איז "לא יעזוב צאן מרעיתו", ובמילא זיינען אלע אידן נאך אלץ שייך צו אים, אפילו אידן וואס זיינען ניט געווען

במדינה היא.

דאס קען אבער זיין אין אופן אז דאס איז בהעלם, ד.ה. אז ס'איז דא אידן וואס ווייסן ניט וועגן דעם ענין פון יו"ד שבט, ובפרט אז איצטער איז געווארן "ויהי בשלושים שנה" זינט יו"ד שבט בפעם הראשונה — איז דא אידן וואס האבן וועגן דערפון ניט געוואוסט אין דעם ערשטן מאג פון די אלע שלשים שנה, ועד"ז ווייסן זיי ניט וועגן דעם יאר וואס איז שלשים שנה, אויך פאר דערויף וואס ס'איז געווארן "ויהי בשלושים שנה" בפועל, ועד"ז ווייסן זיי ניט וועגן דעם נאך דערויף וואס ס'איז בפועל געווארן "ויהי בשלושים שנה" —

די כוונה איז אבער אז דאס זאל ניט בלייבן בהעלם, נאר דאס זאל ארויסקומען בגילוי, ווארום עס דארף דאך זיין תורה אור, אז דאס זאל באלייכטן אז אלע זאלן דאס קענען זען בעיני בשר.

דערפאר איז די כוונה אז מ'דארף פועל'ן אויך בא די אידן וואס לע"ע ווייסן זיי דערפון ניט, און דעמאלט באקומען זיי א שייכות צו דעם באופן פרטי.

(משיחת ש"פ משפטים ה'תש"מ)

"א נייעם "ויהי בשלושים שנה", "כפליים לתושי" - איז דאס ביתר שאת וביתר עוז"

זאל די שליחות זיין מיט גרויס הצלחה, אנהויבנדיק פון דעם פארן אהינצו, און דערנאך דער זיין דארטן און אין דורכפירן דארטן די שליחות.

ובפרט אז די שליחות הויבט זיך אן בומן פון "ויהי בשלושים שנה" בפעם השני, - איז דאס ביתר שאת וביתר עוז...

ויה"ר אז די אלע ענינים, אלעס וואָס עס האט זיך גערעדט צו די פריערדיקע שלוחים שיחיו, וועלכע זיינען חל אויך איצטער, זייענדיג אין אַן אופן פון פעולה נמשכת, זאלן זיין בהוספה -

וויבאלד אז ס'איז א התחלה פון א נייעם "ויהי בשלושים שנה", "כפליים לתושי" - איז דאס ביתר שאת וביתר עוז (כנ"ל).

(משיחה להשלוחים הנוסעים לאוסטרליא, אדר"ח אדר, ה'תש"מ)

”מיט אַ פּאַרנעם כמתאים לדיהי בל’ שנה”

מענה לר’ משה פנחס הכהן כ”ץ שכתב דו”ח מחניגת סיום מסכת בבא קמא, ובסיומו כתב ”בד”כ הו’ מסכה נהדרה לפי ערך הזמן והמקום”, הרבי הקיף המילים ”נהדרה לפי ערך הזמן והמקום” וכתב:

!?! וחבל שלא עשה כעצתי - בזמן שיכולים לבוא במכונית - און מיט אַ פּאַרנעם כמתאים לדיהי בל’ שנה - כמדובר בהתועדויות וכ”פ.

(מענה לדמ”פ כ”ץ, ב’ אדר, ה’תש”ח)

”הילולא דדיהי בשלושים שנה והתועדויות פעילות”

”הילולא דדיהי בשלושים שנה והתועדויות פעילות

והמשכם ופירותיהם בכל הימים שלאחריהם

ועד שיקויים היעוד: ויביאם אל גבול קדשו הר זה קנתה ימינו ויבן כמו רמים מקדשו כארץ יסדה לעולם, ונבוא שערינו בתורה חצרותיו בתהלה.

בנאולה האמתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.”

בברכה. מקום החתימה

(מברק ליו”ד שבט תש”ח)

”ע”ד ביאור הצמח צדק עה”פ ”דיהי בשלושים שנה” . . שהם כללות הכל. מזה מובן שבשעה שנשלמים שלושים שנה . . נמשכת המשכה חדשה . . נעלית יותר וכללית יותר מקודם לזה”

ב”חידוש הישנות” גופא ישנם חילוקי מדרגות.

כאשר עובר מספר מסויים של שנים – עשר, עשרים שנה וכדומה – מהמאורע, אזי ישנם המשכה ושינוי גדולים יותר, שלא בדומה להמשכה והתחדשות שבכל שנה וע”ד דאיתא במשנה: בן עשרים שנה, בן שלושים שנה, בן ארבעים וכו’, שבכל

עשר שנים מתחדש דבר חדש. ואפשר לומר המעם ע"פ המבואר בפרדס, שהכל נקבע בסדר של עשרה, כנגד עשר הספירות, וכן הוא גם בענין זה.

ובפרט שבהמספרים דעשר גופא הרי זה שלושים שנה, וע"ד ביאור הצמח-צדק על הפסוק "ויהי בשלושים שנה", שהוא כנגד עשר כלים, עשר אורות פנימיים ועשר אורות מקיפים – שהם כללות הכל. מזה מובן, שבשעה שנשלמים שלושים שנה מהגאולה, נמשכת המשכה חדשה בענין הגאולה, נעלית יותר וכללית יותר מקודם לזה.

(משיחת ש"פ קרח, ה'תשי"ז - מוגה)

"צריך לעשות חשבון מה שעשו ופעלו במשך שלושים שנה שעברו בכדי לידע איך לנצל להבא את פעולת ההמשכה באופן נעלה יותר"

איתא בספר עבודת הקדש ע"פ "ויהי בשלושים שנה" דשנה הוא לשון שינוי.

– יש אומרים שלכן תקופה של משך זמן הכוללת כל אופני השינויי אויר (ק"ץ סתו חורף אביב) נק' בשם שנה. לפי שכוללת בתוכה כל השינויים –

והדיון בב"ד הגדול – מסיים שם בעבודת הקודש – נכלל בשלושים אופני שינויים. וזהו ויהי בשלושים שינויים.

והנה, ביחד עם זה, שהרי "אין מקרא יוצא מידי פשוטו", פי' הכתוב הוא גם כפשוטו – לשון שנה – הזמן הכולל בתוכו כל השינויים.

[ויש להוסיף, שמשך הזמן דשלושים שנה כולל את כל הענינים והשינויים שעבודת האדם – כמובן מביאור הצמח-צדק עה"פ "ויהי בשלושים שנה" ש"זהו עשר אורות פנימיים ועשר כלים ועשר מקיפים", כפי שישנם באדם. וכיון שעבודת האדם היא עיקר ותכלית הבריאה, כמארז"ל "בראשית, בשביל ישראל שנקראו ראשית", וכתוצאה מזה בא החיוב ש"כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם", וכן הוא האמת (שהרי בודאי שהתורה לא תאמר לאדם דבר שהוא היפך האמת, ובפרט בתור חיוב ש"חייב לומר כו"), וההסברה בזה, דכיון שהתורה ניתנה לכל אחד ביחוד, שהרי לכל אחד נאמר "אנכי הוי' אלוקיך" לשון יחיד, לכן גם העולם, שקיומו תלוי בתורה, נברא בשביל כל אחד ביחוד – הרי מובן ששלושים

ליקוט שיחות ומכתבים בקשר לשלושים שנה + יז

שנה שכוללים את כל הענינים והשינויים שבאדם, כוללים גם את כל הענינים והשינויים שבעולם – שזהו כללות הענין דג' עולמות ב"ע, הן ב"ע הכלליים והן ב"ע הפרטיים, ובלשון החקירה: עולם השפל, עולם הגלגלים, ועולם המלאכים, אשר, כל אחד מהם כולל מעשר].

באשר עברו ל' שנה מענין ומאורע המאסר והנאולה, הרי פעולת ההמשכה שמצד המאורע פעלה פעולתה בכל האופנים האפשריים להיות, ומכאן ואילך צריך להיות עבודה נעלית יותר, כי ת"ח אין להם מנוחה שנאמר ילכו מחיל אל חיל.

ולואת צריך לעשות חשבון מה שעשו ופעלו במשך שלשים שנה שעברו בכדי לידע איך לנצל להבא את פעולת ההמשכה באופן נעלה יותר.

(משיחת י"ב תמוז, ה'תשי"ז – מוגה עיין תו"מ)

"עלה, בעילוי אחר עילוי, שלשים מעלות... מלכות נקנית בשלושים מעלות, ביחזקאל ויהי בשלושים שנה"

שני ענינים ביום ב' ניסן: א) יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) זצוקלה"ה נבג"מ ז"ע, ובמילא' ב) יום בו נעשה בנו יחידו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ ז"ע הכ"מ – נשיא ומנהיג דורנו.

והנה בכל שנה ושנה מתעוררים הענינים בזמניהם שלהם². ודעת לנבון נקל אשר ויהי בשלושים שנה שעברו עד עתה, שלושים ב' ניסן (תר"פ תש"ט) הנה עלה, בעילוי אחר עילוי, שלושים מעלות³. ומבואר ע"פ דברי רז"ל, אשר גם אחרי ההסתלקות הרי צדיקים ילכו מחיל אל חיל, וצדיקא דאתפטר דאשתכח ככולהו עלמין, וגם בעולם הזה, יתיר מבחיוהי, לכן גם השפעותיו לכל השייכים אליו

1 ראה רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ז: שהמלכות ירושה כו' ולא המלכות בלבד אלא כל השררות. – ובספרי (דברים יז, כ) איתא: כל פרנסי ישראל.

2 ולא רק ברוחניות בלבד, אלא גם במבעיות וגשמיות הדברים מתעוררים לתקופת השנה. וכמובא בד"ח הרא"ה ממשנה ספ"ג דנמין: בודקין את היין .. והבוצאת סמדר כו'.

3 ראה קיצורים והערות לתניא לאדמו"ר ה"צ' ע' עו: מל' נקנית בשלושים מעלות ביחזקאל ויהי בשלושים שנה כו' עיי"ש. ולהעיר מוז'ג רמז, ב. עבודת הקודש ה"ד פ"ט.

מתעלות יותר ויותר. וכדי שיתקבלו בפנימיות צריכים גם הכלים של השייכים אליו להיות מזוככים יותר.

ובפרט לתקופת השנה, ביום ב' ניסן הבע"ל, על כל אחד ואחד מהשייכים לכ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ לחזק ההתקשרות שלו אליו, ע"פ הדרכים אשר הורנו במכתביו שיחותיו ואמרותיו, ביתר שאר ויתר עז,

ולתבונן ולקבוע במוחו ולבו אשר לא עזב ח"ו הרועה, הוא נשיאנו כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, את צאן מרעיתו וגם עתה עומד הוא ומשמש בקודש להגן עליהם ולהשפיע להם את כל הנצרך להם בגשמיות וברוחניות.

(ממכתב כ"ה אדר ה'ש"ת אג"ק ח"ג)

"גם לאחרי ההסתלקות הרי הוא מחויב בזה ועושה זאת כמקודם, כבשנה שעברה, לפני שנתיים ושלש, ולפני שלושים שנה, מאז שמסר את עצמו עבור תלמידיו ומקושריו לעזור ולסייע להם בכל הענינים"

ובהקדמה – שישנם כאלה שפחדים שלאחרי ההסתלקות נעשה "במתים חפשי", אבל האמת היא שלא על כולם נאמר "במתים חפשי", כמבואר בספר חסידים שצדיקים שנקראים חיים אפילו במיתתם אינם כשאר המתים (ככל אדם) שהם חפשי מן המצוות, אלא גם לאחרי ההסתלקות יש להם כל החיובים כמו שהיו מקודם.

ועפ"ז יש לבאר מ"ש בגמרא שלאחרי הסתלקותו של רבינו הקדוש הי' בא לביתו בכל ערב שבת לקידוש היום, ובספר חסידים מוסיף שהי' "פומר את הרבים (בני הבית) ידי חובתן בקידוש היום" (אף שמי שאינו מחוייב בקידוש היום אינו יכול להוציא י"ח את החייבים) – כיון שרבינו הקדוש אינו בכלל שאר המתים שהם חפשי מן המצוות, אלא יש עליו החיוב דקידוש היום (וכל שאר החיובים) כמקודם ועפ"ז מובן גם הסיפור שמוכא בעמק המלך שצירפו את אברהם אבינו כעשירי למנין – כיון שאינו בכלל שאר המתים שהם חפשי מן המצוות.

וההסברה בזה – שאצל נשמות כלליות, אשר, כל ענינם כמשך כל ימי חייהם הי' שמסרו עצמם לגמרי עבור תלמידיהם ומקושריהם וכלל ישראל, אין שום

ליקוט שיחות ומכתבים בקשר לשלושים שנה + יט

סיבה צדדית שתוכל להפרידם מענינם העיקרי, כך, שגם עכשיו לא יפרדו מעל צאן מרעיתם – שנמצאים גם עכשיו בעלמא דין וחייבים בכל עניני התומ"צ – לעזור ולסייע להם בכל עניניהם, כאמור, לפטור את הרבים, ולא שייך אצלם הענין ד"חפשי", אלא הם חייבים בכל הענינים כמקודם, ואדרבה, ביתר שאת, כיון שנתבטלו הגבלות הגוף (וכדאיאת בתניא שאפילו צדיק גמור עובד ה' ביראה ואהבה בתענונים ה"ה יש מי שאוהב, משא"כ לאחר שמתבטלים הגבלות הגוף).

ומזה מובן גם בנוגע להחשבון דח"י אלול על חודש תשרי שעבר – שגם לאחר ההסתלקות ה"ה מחוייב בזה ועושה זאת כמקודם, כבשנה שעברה, לפני שנתיים ושלוש, ולפני שלושים שנה, מאז שמסר את עצמו עבור תלמידיו ומקושריו לעזור ולסייע להם בכל הענינים.

(משיחת ח"י אלול השי"ת)

"כיון שהעליות ביום ההילולא הן שלא בערך - לכן צריכים להשתדל שתהיה אצלנו היכולת והאפשרויות ללכת ולהתעלות ("מען זאל קענען מיטגיין") ביחד עם הרבי"

כיון שהעליות ביום ההילולא הן שלא בערך – לכן צריכים להשתדל שתהי' אצלנו היכולת והאפשרויות ללכת ולהתעלות ("מען זאל קענען מיטגיין") ביחד עם הרבי.

– הרבי סיפר, שפעם אחת כשישב החסיד ר' יעקב מרדכי מפאלטאווא עם כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע – לאחר שכבר היו חברים במשך שלשים שנה, פרץ בבכי, באמרו אל כ"ק אדמו"ר נ"ע: במשך שלשים שנה האחרונות – אתם עליתם למעלה מעלה, ואנכי ירדתי למטה מטה!...

ומשמעות הסיפור היתה, שכ"ק אדמו"ר נ"ע קיבל את הדברים בניחותא, היינו, שהסכים אל דברי הרי"מ, כיון שזאת היתה המציאות...

והגע עצמך:

ר' יעקב מרדכי הי' בעל דרגא, בעל צורה, עובד, ועבודתו היתה בקו המרירות

(מצד מרה-שחורה), ועם כל זאת, הרי לגבי עליותיו של כ"ק אדמו"ר נ"ע, לא זו בלבד שכל עניניו של הר"מ לא היו בגדר מעלה ("זיינע ענינים האבן ניט געהייסן קיין מעלה"), אלא אדרבה, הם היו ענין של מטה...!

וע"ד המדובר לעיל בענין "כתר עילאה אע"ג דאיהו אור קדמון אור צח ואור מצוחצת, איהו אוכם קדם עילת העילות" – שגם בחינת "כתר עילאה", הרי "קדם עילת העילות", לא זו בלבד שאינו ענין של אור, אלא אדרבה, "איהו אוכם".

ומכל שכן בהנוגע אלינו – שלא זו בלבד שהעבודה שלנו אינה בערך לעליותיו של הרבי, שלכן ה"ז ענין ד"אוכם", אלא גם למטה מזה...

וכיון שכן, צריכים אנו להשתדל ביותר שלא לפגור ("ניט אפצושטיין")... אלא להצטרף ולהתלוות ("מוטהאלמן") אל הרבי בעליותיו – עי"ז שהעבודה שלנו תהי' באופן ד"בכל מאדך", "מאד שלך" עכ"פ, "אונדזער בלי-גבול" (עם היותו בא"ע אל העליות הבל"ג של הרבי).

(משיחת ש"פ וארא, ה'תשי"ב)

"התעלה בקודש משך שלדשים שנה"

נשיאותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר אינה רק בגלל שנתפנה מקום שצריכים למלא אותו, אלא זוהי מציאות מעצמו, אבל, אותה מציאות כמו המציאות ההיא, שלכן, בחיים חיותו בעלמא דין, יכול למסור לו את כל ההנהגה כפי שנשיא צריך להנהיג עדה בישראל, כולל גם כפי שנדרש מנשיא מישראל ע"פ חסידות, ככל עומקי הביאורים שבחסידות בענין זה.

ולאחרי שכבר בשנת תרנ"ז היו לכ"ק מו"ח אדמו"ר כחות עצמיים כאלו, הנה מאז עד שנת תר"פ עבד עבודתו בקודש ונתעלה מדרגא לדרגא, עד שניתוספה בו גם מעלת הירושה. ומשנת תר"ף התעלה בקודש משך שלדשים שנה עד שנת תשי"ו.

ועי' ההתכוננות בכל מעלות אלו של ה"רישא" – מובן עד היכן ועד כמה צריך להיות ה"גופא אזיל".

וכיון שתובעים זאת מה"גוף", כולל גם הרגל שבגוף, ועד להעקב שבגוף – הרי זה דבר ברור שניתנה להם היכולת והכחות להביא זאת מן הכח אל הפועל.

(משיחת י"ב תמוז, ה'תשי"ז)

”בכל שנה נמשך אור חדש . . ובפרט בהתקופה ד”ויהי בשלושים שנה””

עומדים אנו בתקופה ד”ויהי בשלושים שנה” מהנאולה די”ב תמוז.

מחד גיסא, הרי זה רק חידוש הישנות בלבד. וכנראה במוחש, שהשמחה עתה (במשך כל השנים שלאחרי שנת תרפ”ז), אין לה ערך כלל להשמחה שהיתה בשעתה, כיון שאז ה’ הדבר חידוש מעיקרו, משא”כ עתה.

ובפרט בשנים האחרונות, לאחרי שהי’ הענין ד”צדיקא דאתפטר”.

אמנם, כל זה אינו אלא בהרגש האדם, שאצלו לא נרגשת השמחה; אבל באמיתית הענין – אם רק האדם אינו מתחשב עם עצמו, אם זוהי המשכה בכח עצמו, או רק כנגם ע”ג הענק, אלא הוא מתחשב עם הענין עצמו, עם הכוונה העליונה – צריכים להיות בשמחה גדולה ביותר, מצד זה שעכשיו נמשך בעולם אור חדש שלא הי’ מעולם.

והגם שענין זה גופא הי’ כלול תחילה בהעלם – הרי הכוונה העליונה היא שכל ענין יבוא בגילוי, שהרי זהו הטעם דהאצלת עולם האצילות, ראשית והתחלת העולמות, כדי שיהי’ גילוי ההעלם, כיון שהכוונה היא שיהי’ הגילוי דוקא.

וכיון שכן, צריכים להיות בשמחה גדולה מהתגלות תוספת אור שפועל שלימוד התורה וקיום המצוות יהי’ בנקל יותר, וכמשנת”ל שזהו כללות ענין הנאולה, ויש להמשיך זאת בפועל ממש במחשבה דיבור ומעשה בחיי היום-יומיים, לפעול גילוי אלקות בעולם, ולעשות לו ית’ דירה בתחתונים.

והנה, אף שהאמור לעיל הוא אמיתית הענין כפי שהוא מצד עצמו, אבל אעפ”כ, בנוגע להרגש האדם, הרי בכל זאת לא מרגישים זאת (כנ”ל).

והיינו, שלאחרי כל הביאורים, וכן לאחרי הביאור שבאגדה”ק ש”צדיקא דאתפטר” במלוא אצלו הגבלות הנוף כו’ – הרי בנוגע להרגש האדם, הנה הן אמת שקודם לכן היו הגבלות הנוף, אבל דוקא ע”י הגבלות אלו היו רואים בעיני בשר, משא”כ עכשיו, נתבטלו אמנם הגבלות הנוף, אבל לא רואים בעיני בשר, כי אם בראיית עין השכל בלבד, שאין זה בערך לראי’ מוחשית בעיני בשר.

ולמעשה, שאפילו אצל חכמים גדולים ביותר אינה דומה להתאמתות שמצד ראיית עין השכל להתאמתות שע”י ראי’ מוחשית – כפי שמצינו בנוגע לסנהדרין,

שאינה דומה ידיעת הענין ע"י קבלת עדות לראיית הדבר בעיני בשר, שכאשר רואים בעיני בשר, אזי "אין עד נעשה דיין", ד"כיון דחזויהו .. לא מצו חזו לי' זכותא", משא"כ כאשר יודע את הדבר ע"י קבלת עדות, הרי אף שזוהי ידיעה גמורה, שבאה לאחרי כל השקו"ט בהענין עד שבא למסקנת השכל, מ"מ, כיון שהוא בעצמו לא ראה את הדבר, יכול עדיין למצוא לו זכות, והיינו לפי שראיית עין השכל אינה דומה לראיית עין בשר הגשמי.

וכל זה – אפילו כאשר מדובר אודות סנהדרין שגדלה מעלתם ביותר, שצריכים להיות מופלגין בחכמת התורה, בדוגמת המופלא שבסנהדרין, שנאמר "והתייצבו שם עמך", "בדומין לך", דקאי על סנהדרין שבדור הראשון שהוצרכו להיות בדומין למשה רבינו שהי' המופלא שבהם, ועד"ז בנוגע לסנהדרין שבכל דור ודור, שצריכים להיות דומין להמופלא שבסנהדרין – הנה גם אצל הסנהדרין כולל גם המופלא שבהם, אינה דומה ראיית השכל לראי' בעיני בשר.

ועאכ"כ בנוגע אלינו, שעומדים אנו בדרגא שלמטה מהם באין ערוך.

אמנם, כל זה הוא בנוגע להרגש הלב, אבל בנוגע להענין כשלעצמו – הרי הענין הוא בכל זאת באופן כזה ("דער ענין איז דאך פארט אזוי"), שבכל שנה נמשך אור חדש, ובשנים האחרונות ניתוסף עוד יותר בכל עניני הגאולה די"ב תמוז מפני שנתבטלו הגבלות הגוף, וכיון שכך, לא נוגע אם מרגישים זאת אם לאו, שהרי הענין הוא בכל זאת באופן כזה.

וזוהי הדרישה והתביעה – שלא לחשוב על עצמו ועל ההרגש שלו, אלא שיהי' נוגע הענין, ויהי' נוגע הרצון העליון (כנ"ל),

וכיון שכך, הרי בבוא חג הגאולה בכל שנה ושנה, ובפרט בהתקופה ד"ויהי בשלושים שנה", צריכים להיות בשמחה גדולה ביותר מצד הנתנית-כח בעיני התומ"צ ובהפצת המעיינות, בכל הענינים שבהם הי' רצונו של הרבי, שבגללם הי' כללות הענין די"ב תמוז, וצריכים להתחזק ולהוסיף בכל ענינים אלו,

”שהרי בשנה זו הוא ע”ד הכתוב ויהי בשלושים שנה”

בודאי יתבונן בהכנת תכנית מפורטת לניצול ימי חג הגאולה י”ב וי”ג תמוז הבע”ל ביתר שאת ויתר עז, שהרי בשנה זו הוא ע”ד הכתוב ויהי בשלושים שנה וגו’ בענינים של בעל הנס והשמחה שהנקודה התיכונה היא הפצת המעינות חוצה שהיא דרישת והכרח השעה, לימוד תורת החסידות והליכה בהדרכותי’ והנהגותי’ בחוגים ההולכים ומתרחבים ופרסום תקנותיו בשיעורי חת”ת (חומש תהלים ותניא) השווים לכל נפש, נוסף על עניני החוקת היהדות בכלל לימוד התורה וביחוד הלכות הצריכות בחיי היום יומיים וקיום המצות בהידור. והשי”ת יצליחו לבשר טוב בזה.

(ממכתב י”ט סיון, תשי”ז אג”ק חס”ו)

”ועוד ענין בשנה זו, שמלאו שלושים שנה”

נזכר לעיל ששנה זו היא בבחי’ ”עשרים שנה ומעלה” – כי, בשנה זו, תש”ל, מלאו עשרים שנה מהסתלקות נשיא דורנו, ומתחיל הענין ד” (עשרים שנה ו) מעלה”. ומובן, שהענין ד”מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש” (כדברי הגמרא במסכת סוטה בנוגע לנשיא ורועה נאמן) נמשך גם עתה, אלא שאין זה באותו אופן כמו במשך העשרים שנה, כי אם באופן נעלה יותר – ”עשרים שנה ומעלה”; אבל אין זה באופן שנשאר ”למעלה”, אלא צריך להיות נמשך עד למטה מעשרה טפחים, והמעשה הוא העיקר – במעשה בפועל.

ועוד ענין בשנה זו, שמלאו שלושים שנה – ”ויהי בשלושים שנה” – מאז שנשיא דורנו הגיע לארצות-הברית.

ומצד הענין ד”אתית לקרתא אול בנימוסה”, הרי זה שייך לא רק לאלו שבאו יחד עמו (או בסמיכות לזה), ולכל אלו שהיו בארה”ב לפניו, אלא גם לכל אלו שנמצאים בארה”ב לאח”ו, עד לזמנים וימים אלו, כיון שלולי ביאתו היתה ארה”ב נראית בציור אחר לגמרי, והיינו, שהעובדה שיש להם עבודה קלה, רחבה ועמוקה יותר, היא בזכות עבודתו ויגיעתו, ובלשון רבינו הוקן באגה”: ”עבודתו אשר עבד (שעמלה נפשו) כל ימי חייו”, שמסר זאת כדי לפעול שארה”ב תהי’ כפי שנראית לאחרי עבודתו ועמלו שהשקיע בזה.

(משיחת פורים, ה’תש”ל)

הוספה

הנהגות ליום ההילולא

המנהגים שעורך הרבי בכמה הזדמנויות
בנוגע ליום ההילולא

פירוט ההכנות ליום ההילולא

בהמשך להמדובר לעיל ע"ד ההכנות ליום ההילולא דכ"ק מו"ח אדמו"ר ביום העשירי ("העשירי יהי קודש") לחודש שבט, החל מ"שלושים יום לפני החג" ההילולא, עשירי בטבת . . יש להוסיף ולזרו ("אין מזרזין אלא למזרזין") ובפרט בהנוגע לענינים דמעשה בפועל, "המעשה הוא העיקר".

. . . ומובן, שמצד גודל חשיבות הענין צריכה להיות "הכנה", עד להכנה רבה כאמור, שלושים יום לפני החג.

. . . ולכן הצעתי ובקשתי, אשר, במשך כל יום ויום משלושים ימי ההכנה לעשירי בשבט – יוסיף כאו"א, כולל גם קמנים וקמנות, (א) בלימוד התורה, (ב) ובנתינת הצדקה (בהוספה על לימוד התורה ונתינת הצדקה לפני"ז).

ובפרטיות יותר . . . בימים אלה יוסיף כאו"א בלימוד התורה – הן בעלי עסק (רוב ישראל) שיוסיפו עוד יותר בקביעות עתים לתורה, הן בכמות הזמן והן באיכות הלימוד, והן (עאכ"כ) יושבי אוהל, שכל ענינם הוא לימוד התורה, הרי בודאי שצריכים להוסיף ביתר שאת וביתר עוז (הן בכמות והן באיכות) בלימוד התורה.

. . . ובודאי ונכון, שבמשך שלושים ימי ההכנה אלה, יעבור כאו"א "בחונות" אצל ה"רב" שלו,

. . . וזאת למודעי: כל אלו ששמותיהם לא יגיעו לקראת סיום עשרה ימים, וכן

ליקוט שיחות ומכתבים בקשר לשלושים שנה + כה

לקראת סיום עשרים ימים, ולסיום כל השלושים יום, בעשירי בשבט – הרי, פירוש הדבר הוא, שלא קיימו הנ"ל שלא נבחנו אצל ה"רב" ג"פ כמשך שלושים ימי ההכנה

ויש להוסיף בזה: הצעה הנ"ל היא – לכא"א, הגדולים עם הקטנים, מאנשי שלומנו, דנשיאנו ממושיכי אדה"ז. כולל – אלו שיצטרפו מחר להיות מאנ"ש. כלומר, ענין השייך לכא"א מישראל ..

(אור לייב טבת ה'תשמ"ז – ספה"ש ח"א עמ' 243 ואילך)

לימוד חמשה פרקי משניות

וכמו"כ בנדר"ד – שהענין הכי נעלה שיכולים "אריינכאפן" עד היארצייט, הוא, ההתקשרות אל הרבי, שנעשית ע"י לימוד תורתו והליכה באורחותיו.

ובהתאם לכך – הנני להציע כמה דברים שיעשה כל אחד עד היארצייט:

בנוגע ללימוד משניות – יקבל כל אחד על עצמו ללמוד ולסיים עד היארצייט חמשה פרקי משניות, שכן, משנה אורתיות נשמה, וחמשה פרקים במשנה הם כנגד חמשה השמות שנקראו להנשמה, נפש רוח נשמה חי' יחידה.

.. וע"י לימוד חמשה פרקי המשניות יתוסף בחיזוק ההתקשרות עם הרבי – לא רק נפש עם נפש (שזה נעשה ע"י לימוד פרק אחד), ולא רק רוח עם רוח (ע"י שני פרקים), ולא רק נשמה עם נשמה (ע"י שלשה פרקים), ולא רק חי' עם חי' (ע"י ארבעה פרקים), אלא גם יחידה ... (כ"ק אדמו"ר שליט"א הפסיק בבכי, ואח"כ סיים:) עם יחידה (ע"י חמשה פרקים),

ויתירה מזה – שע"י יחידה, עם היותה רק שם לעצם הנשמה, מ"מ, כיון שנקראת "יחידה" על שם שמוחדת עם בחי' יחיד, נעשה על ידה גם ההתקשרות והדביקות דהעצם בהעצם!.

.. והעיקר – שילמדו המשניות, בע"פ או בפנים, עם ריבוי מפרשים או מעט מפרשים וכו', ויסיימו עד היארצייט, ושלא יצטרכו לעורר ולהזכיר על זה, שהרי בודאי כולם קיבלו זאת על עצמם מתוך חביבות..

(משיחת י"ט כסלו ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 125)

לימוד המאמר שנתן הרבי ליום הסתלקותו

והצעה נוספת – בנוגע ללימוד תורתו:

א' שאל במכתב אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר כיצד תהי' ההתקשרות שלו אליו מאחר שאינו מכירו פנים,

– השואל לא ראה את הרבי, והי' נדמה לו שגם הרבי לא ראה אותו... –

והשיב לו כ"ק מו"ח אדמו"ר שההתקשרות היא ע"י לימוד תורתו ושמירת התקנות וכו'. – הרבי לא אמר לו שיתקשר אליו ע"י עניני מופתים, או ע"י נסיעה אליו, אלא ע"י לימוד תורתו כו'.

ובהתאם לכך הנני להציע שלקראת היארצייט ישנן כל אחד המאמר (כולו או חלקו) שנתן כ"ק מו"ח אדמו"ר ליום הסתלקותו, ומזמן לזמן, כשנמצא במבוכה, או שישנם אצלו ספקות, או במצב ש"פגע בכ' מנוול זה" – יחזור במחשבתו מאמר זה.

– בהשיחה די"ט כסלו סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שבשנת תר"ף, שנת הפרידה, שבה נפרד מאביו כ"ק אדמו"ר נ"ע, הרבה כ"ק אדנ"ע לדבר עמו אודות המאמר ד"ה והדרת פני זקן שבלקוטי תורה (סוף פרשת קדושים). במאמר זה מכאר גדל המעלה שדברי תורה חקוקים במוחו, שאז, גם בשעה שאינו עוסק בתורה, הקב"ה שוכן עד בקרבו (ולכן צריך לעמוד מפני ת"ח גם בשעה שאינו עוסק בתורה, מפני שדברי תורה חקוקים במוחו).

ועד"ז בענינינו: השינון והבקיאות בהמאמר – מלבד התועלת להתקשרות בעת חזרת המאמר, הרי, גם בשאר הזמנים יהי' מוחו ממולא בתורתו של הרבי, שבתורה זו מסר הרבי את עצמו ("דער רבי האט זיך אפגעגעבן") לחסידים, ובמילא, נמצא הוא בהתקשרות תמידית עם הרבי, וכלשון הלקו"ת: "בלי שום הפסק ופירוד לעולם אפילו רגע אחד".

ובענין זה לא נוגע כ"כ הכמות, שינון כל המאמר, או (אם מצד איזה סיבה שהיא אינו יכול לשנן כולו) מחצית המאמר; בעיקר נוגע האיכות – שיהיו חקוקים במוחו, אותיות החקיקה, מים חיים, זוחלין, מי מעייין, שמחוברים עם המקור, עצם הנפש...

להוסיף בנתינת הצדקה

והצעה שלישית שבכל יום ויום עד לה'ארצייט יוסיף כל אחד בנתינת הצדקה.

– כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר פעם בשם אביו כ"ק אדמו"ר נ"ע, שכללות הענין דאמירת קדיש אחרי הרביים הוא לא (כ"כ) בתור סגולה עבורם, אלא (בעיקר) עבור אלה שאומרים הקדיש. ועד"ז בנר"ד, שנתינת הצדקה היא לא בתור סגולה עבור הרבי, אלא עבור נותני הצדקה, שע"ז יתוסף בהתקשרות שלהם.

נתינת הצדקה צריכה להיות מתוך כוונה לקיים מצוה של הקב"ה, אבל, ביחד עם זה, בודאי שפעולה זו תועיל גם לחיזוק ההתקשרות.

(משיחת י"ט כסלו ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 127)

בימים שלפני יום ההילולא נוגע לחזק ההתקשרות

ופשיטא – להזהר שלא תהי' חלישות ח"ו בענין ההתקשרות אל הרבי, היינו, לא רק שלילת הפסק ההתקשרות ח"ו, אלא גם שלילת איזו חלישות עכ"פ בקיום תקנותיו של הרבי וכיו"ב.

. . וענין זה – חיזוק ההתקשרות – נוגע במיוחד בעמדתנו בימי ההכנה ליום ההילולא:

הכח והיכולת להצטרף ולהתלוות אל הרבי בעליותיו ביום ההילולא, אינו מצד הכוחות שלנו ("די אייגענע כוחות"), אלא מצד ההתקשרות עם הרבי ("דער פארבונד מיט'ן רבי'ן").

. . ולפיכך, בעמדנו עתה קודם יום ההילולא נוגע ביותר ענין ההתקשרות, ופשיטא, התנועה דשלילת היפך ההתקשרות ח"ו, לא להיות מנותק ונפרד ("אפגעריסן") ח"ו מהרבי, כמדובר לעיל, שהבן אינו רוצה שאביו לא יהי' אביו ח"ו, וע"י ההתקשרות עם הרבי יכולים להצטרף אל העליות שביום ההילולא.

(משיחת ש"פ וארא ה'תשי"ב – תו"מ ח"ד עמ' 278)

להשפיע על "מנין" יהודים במחשבה דיבור ומעשה

... היתה ההצעה שלקראת י"ט כסלו ישתדל כל אחד לפעול על מנין יהודים במחשבה דיבור ומעשה: במחשבה – ענין מסוים בנוגע לעבודת התפילה, בדיבור – בנוגע לתלמוד תורה, ובמעשה – בנוגע לקיום המצוות.

.. ובענין זה ניתנה "הנחה" – שבהמנין יכולים לכלול גם קטנים, ע"פ דברי הרא"ש שבהשראת השכינה על עשרה מישראל נכללים גם קטנים.
ובנוגע לפועל:

רבים השלימו – ב"ה – עד י"ט כסלו את הפעולה על מנין יהודים, אבל, יש כאלה שלא השלימו המנין, ויש גם כאלה שאפילו לא התחילו הפעולה בזה.

והעצה לזה – ע"פ דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר בביאור הלימוד והוראה מענינו של פסח שני, שאף פעם לא אבוד ("עם איז ניטא קיין פארפאלן"), יכולים תמיד לתקן, אפי' מי שהי' טמא, מי שהי' בדרך רחוקה, ואפילו "לכם" שהי' זה ברצונו, מ"מ, יכולים לתקן, ולא עוד אלא שעושים מזה יו"ט ("א גאנצער יו"ט מיט א גאנצן שמורעם") כמו פסח ראשון, וכל זה בשביל מיעוט מישראל (שהרי רובו של ציבור אינו נדחה לפסח שני), ועד ליחיד מישראל, כיון שאצל הקב"ה חשוב ויקר אפילו יהודי אחד.

וזהו המוסר השכל בנוגע לענינו – שכל מי שעדיין לא השלים המנין שלו, יכול וצריך להשלים את המנין עד להיארצייט ביו"ד שבט (וכל המקדים הרי זה משובח), ולידע שזהו ענין שנוגע להתקשרות עם הרבי (ע"י ההליכה באורחותיו) כנפש רוח נשמה חי' ויחידה.

(משיחת י"ט כסלו ה'תש"א – תו"מ ח"ב עמ' 130)

בהמשך להאמור אודות חיוזק ההתקשרות – יש להזכיר עוד הפעם ההצעה שכאור"א "גיש" לרבי מנין של יהודים שפעל עליהם במחשבה דיבור ומעשה.

הצעה זו באה על יסוד הידיעה שבודאי יהי' לרבי קורת רוח מזה שכאור"א יפעל על עשר יהודים.

(ש"פ 9 ויגש ה'תש"א – תו"מ ח"ב עמ' 164)

לפרסם על ההכנות המתאימות ליום ההילולא

יש לעורר ולפרסם בכל מקום ומקום (נוסף על הפעולות בד' אמותיו של בעל ההילולא) על דבר ההכנות המתאימות ליום ההילולא, ועל אחת כמה וכמה על דבר ההנהגה המתאימה ביום ההילולא.

(ש"פ בא ה'תנש"א – תו"מ ח"ב עמ' 164)

לעורר ולפרסם בכל מקום ומקום שיעשו בעוד מועד את ההכנות המתאימות לכל הענינים ומנהגים הקשורים עם יום ההילולא (שכבר נדפסו בפרטיות) – בנוגע לתפלות היום; הוספה בלימוד התורה, כולל לימוד תורתו של בעל ההילולא; הוספה מיוחדת בנתינת הצדקה, וכו';

ועוד וגם זה עיקר: לארגן שביום ההילולא תהיינה התוועדויות בכל מקום ומקום, באופן ד"כ ברוב עם הדרת מלך" – בכל מקום מתאים לפי תנאי המקום והזמן בכדי שיהי "ברוב עם" עד כמה שאפשר.

וההכנות לזה בעוד מועד צריכים להיות כמיוחד בשנה זו, כאשר יום ההילולא חל בערב שבת, שבו ביום קשה לערוך התוועדות "ברוב עם", כיון שעסוקים בהכנות לשבת. ועד"ז בליל שבת, כיון שצריך לסעוד סעודת שבת ביחד עם בני ביתו וכו', ואפילו ביום השבת – גם זה מוגבל רק לאלו הנמצאים בסמיכות מקום.

(משיחות ש"פ בא, ד' שבט ה'תשמ"ח – תו"מ התוועדויות תשמ"ח ח"ב עמוד 268)

בשבוע שלפני ההילולא יש לערוך חשבון צדק

דארף דאך זיין דעם חשבון, צי מ'האט געטאן אלץ וואס דער בעל ההילולא פון דעם חודש האט געוואלט, און אלץ וואס ער האט פארלאנגט, וואס וויבאלד אז ער האט דאס געמאנט, איז א סימן אז מ'האט געהאט כוחות אויף דערויף, דארף זיין דער חשבון צי מ'האט אלץ אויסגעפירט (אפילו ניט בעטנדיק קיין כח נוסף),

און דער חשבון דארף זיין א חשבון צדק, ווי עם איז דא דער ווארט פון רבי'ן מהר"ש אז דער אויבערשטער נארט מען דאך זיכער ניט אפ ח"ו, און די וועלט נארט מען אויך ניט אפ, נאר ער נארט זיך אליין אפ, איז דען א קונץ אז א נאר זאל אפנארן

א נאר? וואס וויבאלד אז מ'האט דאס אונז דערציילט, איז א סימן אז דאס איז אויך א נתינת כח אז דאס קען אזוי זיין.

. . . איז אזוי ווי עס זיינען געבליבן זיבן טעג, איז ע"ד ווי עס שטייט בנוגע די שבעה ימים שבין ר"ה ליוה"כ, איז פארוואס איז עס דוקא זיבן טעג, ניט מער און ניט ווייניקער, ווייל מ'דארף האבן אלע ימי השבוע, אז זיי זאלן מכפר זיין אויף אלע טעג פון א גאנץ יאר,

עד"ז בנדר"ד – זיינען געבליבן זיבן טעג ביז דעם יום ההילולא, איז אזוי ווי דאס איז דער שנת העשרים להסתלקות, איז מהיושר ונכון וראוי וענין גדול מאד מאד, אז במשך פון די זיבן טעג זאל מען מאכן א חשבון, זונטאג אויף אלע זונטאג'ס פון די צוואנציק יאר, צי מ'האט זיך געפירט ווי עס דארף צו זיין, און מאנטאג אויף אלע מאנטאג'ס, ועד"ז כל ימי השבוע, מאכן א חשבון אויף די אלע צוואנציק יאר.

ועי"ז וועט מען ארויסגיין פון מצרים, און אין אן אופן פון "וניצלתם את מצרים", אז מ'גיט ארויס בשלימות, וואס דאס וועט זיין בביאת משיח צדקנו.

(ש"פ וראא ה'תש"ל)

ההחלטות שכשבת שלפני ההילולא, וענין העלי' לתורה

וואס מכל האמור לעיל איז מובן, אז די פעולות וואס מען טוט אין דעם שבת שלפני יו"ד שבט דארפן זיין אין אן אופן ווי אן אבר וואס איז ממשיך אור, ד.ה. אז זיי זאלן זיין אין אן אופן אז זיי זיינען ממשיך ברכה אויף די פעולות פון יו"ד שבט . . . וואס די פעולות פון יו"ד שבט זיינען זיי א כלי אויף מקבל זיין אלע ברכות והמשכות וואס קומען ביים זה.

ובפשטות מיינט דאס, אז אין דעם שבת דארפן זיין די החלטות בענין הפעולות פון יו"ד שבט [נוסף אויף די החלטות וואס מ'האט שוין אנגענומען אנהויבענדיק פון ר"ח אן].

און ניט נאר החלטות כמחשבה אדער אפילו בדבור, נאר עס דארף זיין עשי',

מעשה בפועל, כפי האפשרי אום שבת.

דער ענין העשי' בנוגע לפועל: ס'איז דא דער ענין התפלה וואס איז דא בשבת, ואדרבה, עיקרו איז בשבת, ווארום די תפילות פון כל ימי החול זיינען נכלל אין שבת, און אין זיי איז דא מעין שבת.

און אויך דער ענין פון "ויקהל משה", ווי עס שטייט אין מדרש: "אמר הקב"ה למשה (דער "רעיא מהימנא") . . עשה לי קהילות גדולות בשבת כדי שילמדו הדורות הבאים אחריו להקהיל קהילות בכל שבת . . ללמוד בהם תורה לרבים", נוסף צו די שיעורים הקבועים וואס זיינען דא אויך בשבת.

וואס דאס איז אויך פארבונדן מיט דעם מנהג וואס איז נתפשט און נתקיים געווארן, אז בשבת שלפני יו"ד שבט איז מען עולה לתורה בתור הכנה צו יו"ד שבט, וואס דאס איז מנהג נכון וטוב, און אויך אט די וואס קענען דאס ניט טאן בפועל (מפני סיבות) – זיינען זיי עולה במחשבה, און "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה", וואס דער ענין העלי' לתורה איז כשמו – אז מען איז עולה צו דער בחי' פון תורה.

און די עלי' לתורה גיט א התעוררות און א תוספת כח ביתר שאת וביתר עז אין דעם לימוד התורה בימים שלאח"ז, סיי אין לימוד הנגלה, און סיי אין לימוד החסידות, וואס עס איז דאך "תורה אחת לכולנה", ווי כ"ק מו"ח אדמו"ר האט זיך געקאכט אין דעם,

און אויך אין דער גדלות פון לימוד ('גדול לימוד'), וואס דאס איז – ווען עס ברענגט צו קיום המצוות – אז דער קיום המצוות זאל זיין בהידור איז אן ענין פון "עלי" ("גדול") אין קיום המצוות עצמם.

וואס דורך די ענינים כמעשה אין יום השבת – איז מען ממשיך א ברכה אין די פעולות פון יו"ד שבט.

(ש"פ בא ה'תשמ"א)

שבת זה הוא השבת שלפני – ומיני' מתברך – עשירי בשבט, יום ההסתלקות-הילולא דכ"ק מו"ח אדמו"ר

ושייכות מיוחדת לשבת זה עם יום ההילולא, שהרי, כבר בשבת מתחילים לעסוק בעניני ההילולא – כידוע פרטי ההנהגות ע"פ מנהג ישראל בשבת שלפני ההילולא,

לב + קובץ הילולא ד"ויהי בשלושים שנה"

עלי לתורה, וכיו"ב ("נהרא נהרא ופשמי").

ועאכר"כ ביום הילולא של צדיק, שביום הסתלקותו (ועד"ז ביום ההילולא שלו מידי שנה), "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו" עולים ונכללים למעלה, ו"מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה... ופועל ישועות בקרב הארץ" ובפרט ביום ההילולא של נשיא הדור, ש"הנשיא הוא הכל", ובלשון הרמב"ם "לב כל קהל ישראל" – מובן, שיום ההילולא שלו וההכנות לכך בשבת שלפניו שייכים לכל אחד ואחד שבדור.

וזהו גם היסוד להצעה שבשבת שלפני עשירי בשבט יעלה כל אחד לתורה, שהרי יום ההילולא של הנשיא שייך לכל יהודי, "הוא הכל".

ובפרט בשנה זו שהשבת שלפני יום ההילולא הוא ש"פ בא, והרי ההסתלקות (בשנת תש"י) היתה בשבת פרשת בא.

ומזה מובן שהשבת שלפני עשירי בשבט (ובודאי ביום עשירי בשבט) הוא זמן זכאי ועת רצון וצריכים לנצלם כדי להתחזק ב"כל מעשיו ותורתו ועבודתו" של בעל ההילולא, ללכת "בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו גם"ו".

(משיחות ש"פ בא, ד' שבט ה'תשמ"ח – תו"מ התנועדויות ח"ב עמוד 268)

לימוד המאמר וההשפעה שישפיע הרבי ביום ההילולא

ב"ה, ראש חודש שבט, ה'תשי"א.

ברוקלין, ניו.

אל אנ"ש, תלמידי התמימים וכל הקרובים
לחסידות וחסידים די בכל אתר ואתר,
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה:

לקראת בא יום הגדול והקדוש הוא יום עשירי בשבט, יום הילולא של כ"ק מו"ח
אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע הכ"מ – הנני לעורר אודות מאמרו שנתן להדפיס
ליום ההסתלקות, הוא ד"ה באתי לגני – יו"ד שבט תשי"א,
אשר בטח תלמדו אותו כליל יום ההילולא.

ובלשון נשיאנו במכתביו (קונטרס ג, קונט' לו):

מסוגל הוא היום הזה להתקשר בעין החיים, אשר כאו"א מאנ"ש יזכה שיאיר
עליו ועל כל ב"ב שיחיו זכות כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, אשר מסר ונתן נפשו הק'
עלינו להדריכנו במעגלי צדיקי יסוד עולם הוד כ"ק אבותינו רבותינו הק' זצוקלה"ה
נבג"מ זי"ע להושע בבני חייא ומוזנא רויחא.

אנ"ש ותלמידי התמימים יחיו, התעוררו ובאו לחצרות ה', בבתי כנסיות ובתי
מדרשות אל התפלה ואל למודי השיעורים ברבים, והתועדו באהבת רעים לחזק
את הלימודים בתמיכת לומדי תורה ועוסקים בעבודת השי"ת.

אנ"ש ותלמידי התמימים, וכל הנוטלים חלק בדרכי החסידים והחסידות עמדו
הכן כולכם, אתם נשיכם בניכם ובנותיכם, לקבל ברכת הוי' בשפעת חיים ופרנסה
טובה ונחת מיוצאי חלציכם, אשר ישפיע השי"ת לכם ולנו על ידי התעוררות רחמים
רבים ממקור הרחמים והחסדים האמתים, ע"ד מכניסי רחמים, אשר יעורר כ"ק מו"ח
אדמו"ר הכ"מ בעל ההילולא, וברוכים תהיו בבני חייא ומוזנא רויחא.

מנחם מענדל שניאורסאהן

הנהגות ליום ההילולא

ב"ה, ראש חודש שבט, ה'תש"א.

ברוקלין נ.י.

אל אנ"ש, תלמידי התמימים, אל המקושרים
או השייכים אל כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה
נבג"מ זי"ע הכ"מ, ד' עליהם יחיו

שלום וברכה!

במענה על שאלת רבים אודות סדר מפורט ביום העשירי בשבט הבע"ל, הוא יום
היארצייט של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, הנני בזה להציע:
בשבת קדש שלפני היארצייט ישתדלו לעלות לתורה.
אם אין מספר העליות מספיק – יקראו בתורה בחדרים שונים, אבל לא להוסיף
על מספר הקרואים.

ישתדלו שהמפזיר יהי הגדול שבחבורה – בריצוי רוב המנין – או על פי הגורל
יבחרו וירימו מי שיתפלל לפני התיבה ביום היארצייט, ונכון לחלק שיתפלל אחד
ערבית, שני – שחרית, שלישי – מנחה כדי ליכות בזה מספר יותר גדול של אנ"ש.
להדליק נר שידלק כל המעת לעת. אם אפשר בקל – נר של שעוה.
בשעת התפלות ידלקו חמשה נרות.

אחר התפלה (בבקר – אחר אמירת תהלים) ילמוד (יסיים) המתפלל לפני
התיבה פכ"ד דכלים ופ"ז דמקוואות. אח"כ יאמר המשנה ר' חנינא בן עקשיא כו'
ויאדיר. בלחש – איזה שורות בתניא, קדיש דרבנן.

אחר תפילת ערבית – יחזרו חלק מהמאמר דיום ההסתלקות (ד"ה באתי לגני,
נדפס בקונטרס עד) בע"פ. ואם אין מי שיחזור בע"פ ילמדוהו בפנים. וכן אחר תפילת
הבוקר. ולסיימו אחר תפלת מנחה.

בבוקר קודם התפלה – פרק תניא. וכן לאחר תפלת מנחה.

בבוקר קודם התפלה ירים כל אחד תרומה להענינים השייכים לנשיאנו, הוא כ"ק
מו"ח אדמו"ר הכ"מ, בעד עצמו ובעד כל אחד מבני ביתו שיחיו, וכן קודם תפלת
מנחה.

ליקוט שיחות ומכתבים בקשר לשלושים שנה + לה

לאחר תפלת הבוקר וחזרת הדא"ח – יקרא כל אחד פ"ג (כמוכן בחגירת אבנט).
אלו שזכו להכנס ליחידות, או עכ"פ לראות את פני כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ – יצייר
לעצמו, בעת קריאת הפ"ג, כאלו עומד לפניו. להניח הפ"ג אח"כ בין דפי מאמר,
קונטרס וכו' של תורת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ. ולשלחו (אם באפשרי – בו ביום)
על מנת לקראותו על ציון שלו.

במשך המעת לעת – ללמוד פרקי המשניות של אותיות השם.

במשך המעת לעת לעשות התועדות.

לקבוע שעה במשך המעת לעת – לבאר לבני ביתו שי' אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר
הכ"מ ועבודתו אשר עבד בה כל ימי חייו.

במשך המעת לעת – לבקר (אלו הראויים לזה) בבתי כנסיות ובבהמ"ד אשר
בעיר לחזור שם מימרא או פתגם מתורתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, לבאר אודות
אהבת כל ישראל שלו, להודיע ולהסביר תקנתו ע"ד אמירת תהלים, לימוד חומש
עם פירשי' – ובמקומות המתאימים – גם ע"ד לימוד התניא כפי שחלקו לימות
השנה. – אם באפשרי לעשות כל הנ"ל מתוך התועדות.

במשך המעת לעת – לבקר (המוכשרים לזה) במקום כנוסי הנוער החרדי –
ולהשתדל, ככל האפשרי בדרכי שלום, גם במקום כינוסי הנוער שלעת עתה עדיין
אינו חרדי – ולבאר להם איך שחבה יתירה נודעת להם תמיד מאת כ"ק מו"ח
אדמו"ר הכ"מ, לבאר להם את אשר תבע מהם והתקוה והבטחון אשר בטח בהם,
אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרץ
החום והחיות שהם מסוגלת הנוער.

* * *

מובן אשר, אם זהו מתאים לתנאי המקום, ימשיכו בכל הנ"ל בימים אשר אחרי
היארצייט ובפרט ביום הש"ק שלאחריו.

* * *

והוי' יחיש ביאת גואלנו והקיצו ורגנו שוכני עפר, ונשיאנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר
הכ"מ, בעל ההילולא, בתוכם ישמעונו נפלאות וינהלנו בדרך העולה בית א-ל.

מנחם מענדל שניאורסאהן

הנני בזה: ראה ג"כ מכ' כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ע"ד יארצייט הראשון של אביו
כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ז"ע (חכמי ישראל בעש"מ, ע' לג).

יקראו . . אבל לא [להוסיף]: הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ בשם אביו. ועיין
שו"ת צ"צ האו"ח סל"ה.

של שעה: ר"ת ה'קיצו ו'רננו ש'וכני ע'פר.

חמשה נרות . . (יסיים): ראה קונטרס ב' ניסן ה'תש"ח, וה'תש"ט.

בלחש . . בתניא: כך נהג כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

(אג"ק ח"ד עמ' קמב)

להסתכל עזה"פ במכתב של מנהגי יום ההילולא, ולא להסתמך על הזכרון

. . עד"ז איז אויך בנוגע צו יו"ד שבט: אז די אלע ענינים וואס דארף געטאן ווערן
נאך פאר יו"ד שבט אלס הכנות ליום זה, ועאכ"כ די ענינים וואס דארפן געטאן
ווערן ביו"ד שבט עצמו, וועגן וואס ס'איז גערעדט געווארן בשנים שלפנ"ז – דארף
מען טאן אויך בשנה זו.

און מ'דארף ניט נאכאמאל איבער'חזר'ן וואס די ענינים זיינען, ווארום מ'האט שוין
אויך געדרוקט. וואס די כוונה אין דעם ריידן איז ניט בכדי מ'זאל האבן נאך עטלעכע
שורות צו פארשרייבן אין דער רשימה, נאר בכדי מ'זאל אין דעם אריינקוקן און טאן
בפעל ווי דארטן שטייט.

און מ'זאל טאקע דארטן אריינקוקן אינעווייניק, און נישט פארלאזן זיך אז
מ'געדענקט וואס עס שטייט דארטן. ווארום זכרון קען ניט זיין אין יעדער פרט,
ובפרט נאך אז דער קולגינקער מיישט זיך אריין און העלפט אים פארגעסן וואס ער
האט געליינט, וויבאלד אז אים איז דאס מער נוגע ווי אנדערע.

און טאן די אלע ענינים אין אן אופן פון להעלות בקודש – נאכמער וויפל מ'האט
געטאן בשנים שלפנ"ז, און אין אן אופן פון "יגעת" וואס דעמאלט וועט זיכער זיין
"ומצאת", אז דערפון וועט ארויסקומען באין ערוך מערער ווי לויט דער יגיעה וואס
ער האט אין דעם אריינגליינט, ווי א מציאה, וואס איז ניט לפי ערך העבודה.

(ש"פ וראא ה'תשמ"א)

להיות על הציון

תמו' קצת שלא הי' כאן לא ב"ט כסלו ולא ביום ההילולא להשתמח על ציון כ"ק מו"ח אדמו"ר, ואף אם אמת נכון הדבר שיש אצלו מעם ותירוץ ע"ז, הנה אין זה נוגע אלא בענין שכר ועונש שלא להענישו ח"ו מה שלא הי' נוכח כאן, אבל ידוע בענין דאונס רחמנא פטרי' – [כ]מאן [ד]עביד לא אמרינן, ובטח האריכות בזה אך למותר.

(ט"ו שבט ה'תשי"ב – אג"ק ח"ה עמ' ריב)

גם כשמשיח יבוא יש להתנהג בהנהגות ההילולא

וכיון שנשארו חמשה עשר יום עד להיארצייט, יום ההילולא של נשיאינו, ובמענה על שאלת כו"כ אודות הסדר ביום זה – הצעתו, שסדר ההנהגה ביום ההילולא בשנה זו יהי' – במידה האפשרית – כפי ההצעה שנכתבה אשתקד, ובודאי יוכלו למלאותה גם בשנה זו.

. . ובפרטיות יותר – הן בנוגע לעלי' לתורה בשבת קודש שלפני יום ההילולא, ועד"ז בנוגע לסדר ההנהגה ביום ההילולא עצמו.

וגם כשיעזור הקב"ה שעד אז כבר תהי' ביאת משיח צדקנו, ומה גם ש"הקיצו ורננו שוכני עפר", והוא בתוכם, יכול להיות עוד לפני זה, ויש כמה ראיות בש"ס ומדרשים שיכול להיות הענין ד"הקיצו ורננו" אצל יחידי סגולה לפני"ז, וגם הי' לפני"ז; ובפרט כאשר המדובר בנוגע לנשיא שצריך להוציא את צאן מרעיתו מחושך כפול ומכופל כזה –

אין זה מבלבל לסדר האמור ביום ההילולא, כיון שגם אז יהי' זה יום ההילולא, ומה איכפת ("וואס הארט") אם זה באופן למטה מעשרה טפחים או למעלה מעשרה טפחים! – וכיון שאין סתירה בדבר, יכול להיות הסדר כדאשתקד.

(כ"ד טבת ה'תשי"ב – תו"מ ח"ד עמ' 262)

הנהגות של יום ההילולא הם לכל הדור

וואס כאן איז אויכעט המקום דערמאנען – און ווי געזאגט פריער מ'דארף ניט איבער-חזר'ן נאכאמאל די פרטים. בנוגע צו די הנהגות פון יום ההילולא, די הנהגות אין דעם שבת שלפני יום ההילולא, און אין די הנהגה שבכל יום שלפני יום ההילולא איז שייך לכל דורו, וואס ער איז דאך נשיא דורנו, עאכו"כ אין ר"ח פון דעם חודש וואס העשירי בו יהי' קודש, בעשתי עשר חודש באחד לחודש, והולך ומוסיף ואור ובקרוב ממש, ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם.

(ר"ח שבט ה'תשמ"א)

שינוי הרגילות

האמור לעיל אודות שינוי הרגילות שייך גם בנוגע להתקשרות אל הרבי: עומדים אנו בסמיכות ליום היארצייט, שבו נעשית עלי' גדולה ביותר אצל הרבי, ובמילא, גם אצל המקושרים אליו, כהבטחתו שנשיאי ישראל לא יפרדו מעל צאן מרעיתם.

אלא שלזה צריך הכנה וכלי – עבודת התשובה – שינוי הרגילות, שע"ז מתעלים עם הרבי בכל עליותיו, ועוד ועיקר, שזוהי ההכנה לעלי' הכי עיקרית – ביאת המשיח.

ועד"ז בנוגע לקיום ברכותיו והבטחותיו של הרבי, שהכלי לזה הוא שינוי הרגילות.. . . והעצה לזה – לשנות את הרגילות, וכאמור, אפילו דבר קטן, משהו (כמו הקוץ שלמטה שאינו אלא משהו) בלבד, אלא שעשייתו אינה ע"פ הרגילות אלא יותר מרגילותו, מצד קבלת עול, ועי"ז מתקשרים עם הקוץ שלמעלה, בחינת היחידה של הרבי.

ובלשון הפיוט: "חבוקה ודבוקה בך, טוענת עולך, יחידה לייוחדך" – שכדי להיות "חבוקה ודבוקה בך", צ"ל "טוענת עולך", ענין הקבלת עול, ועי"ז נעשה "יחידה לייוחדך".

(ש"פ ו'ארא ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 183-191)

כדי לעלות עם הרבי בעליותיו שביום ההילולא ה"ז ע"י העבודה ד" בכל מאודך"

ומזה מובן גם בנוגע לענינו – יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר בעשירי בחודש
שבט:

כיון שהעליות ביום ההילולא הן שלא בערך – לכן צריכים להשתדל שתהי'
אצלנו היכולת והאפשריות ללכת ולהתעלות ("מען זאל קענען מיטגיין") ביחד עם
הרבי.

– הרבי סיפר, שפעם אחת כשישב החסיד ר' יעקב מרדכי מפאלטאווא עם כ"ק
אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע – לאחר שכבר היו חברים במשך שלושים שנה, פרץ
בבכי, באומרו אל כ"ק אדמו"ר נ"ע: במשך שלושים שנה האחרונות – אתם עליתם
למעלה מעלה, ואנכי ירדתי למטה מטה!...

ומשמעות הסיפור היתה, שכ"ק אדמו"ר נ"ע קיבל את הדברים בניחותא, היינו,
שהסכים אל דברי הרי"מ, כיון שזאת היתה המציאות...

והגע עצמך:

ר' יעקב מרדכי הי' בעל דרגא, בעל צורה, עובד, ועבודתו היתה בקו המרירות
(מצד מרה שחורה), ועם כל זאת, הרי לגבי עליותיו של כ"ק אדמו"ר נ"ע, לא זו
בלבד שכל עניניו של הרי"מ לא היו בגדר מעלה ("זיינע ענינים האבן ניט געהייסן
קין מעלה"), אלא אדרבה, הם היו ענין של מפתח!...

.. ומכל שכן בהנוגע אלינו – שלא זו בלבד שהעבודה שלנו אינה בערך לעליותיו
של הרבי, שלכן הרי זה ענין ד"אוכם" אלא גם למטה מזה...

וכיון שכן, צריכים אנו להשתדל ביותר שלא לפגור ("ניט אפצושטיין")... אלא
להצטרף ולהתלוות ("מיטהאלטן") אל הרבי בעליותיו – ע"ז שהעבודה שלנו תהי'
באופן ד"בכל מאודך", "מאוד שלך" עכ"פ, "אונדזער בלי גבול" (עם היותו באין ערוך
אל העליות הבל"ג של הרבי).

התוועדות לרבים ביום ההילולא

. . . (ב) בקשר יום ההילולא השני – יו"ד שבט – הממשמש ובא, הנה במח ישתדלו בזה בהתוועדות לרבים באופן המתאים, וכן גם כן אשר כמענה על שאלת רבים, הנה דעתי הוא, שהסדר יהי' בפרטיות כמו שכתבתי במכתב דאשתקד.

(מכתב מיום א' שבט ה'תשי"ב – אג"ק ח"ה עמ' קעט)

שמירת מנהגי יום ההילולא מהוה נתינת פ"נ לבעל ההילולא

בא' ממכתביו מכאר כ"ק מו"ח אדמו"ר גדל הענין דשמירת יום ההילולא של צדיק בלימוד והתוועדות, ובו מספר אודות יום ההילולא ט' כסלו שנת תרנ"ז, שחל בשבת פרשת ויצא (כקביעות שנה זו), ואז אמר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע מאמר ד"ה והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהי' בית אלקים, ובהתוועדות שהתקיימה אז אמר כ"ק אדמו"ר נ"ע: שמירת יום ההילולא בלימוד תורתו של בעל ההילולא ובעריכת התוועדות, היא, פדיון נפש שנותנים לבעל ההילולא.

נקל לשער שאילו היתה אפשרות להכנס עתה אל אדמו"ר האמצעי וליתן לו פדיון, הי' בודאי כל אחד ממנה להכנס ("ער וואלט גארניט געקלערט און וואלט באלד אריין") וליתן פדיון.

וע"פ האמור ישנה האפשרות עתה ליתן פדיון לאדמו"ר האמצעי – בהתוועדות שמתקיימת עתה, ובלימוד תורתו (לאחרי ההתוועדות, כשכל אחד יחזור לביתו), ללמוד ענין בא' מספריו של אדמו"ר האמצעי, בעל ההילולא.

(ט' כסלו ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 105)

האופן של ההילולא של הרבי – שמחה

ההילולא של הרבי, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נקבעה בהשגחה פרטית כפי המתאים לאופן עבודתו: עצבות – אינו שייך כלל, אלא המדובר אפילו אודות שלילת המרירות. האופן שבו נקבע ההילולא של הרבי הוא – בשמחה.

ליקוט שיחות ומכתבים בקשר לשלושים שנה + מא

. . ומעם הדבר – לפי שעבודתו שעבד בה כל ימי חייו היתה ג"כ באופן כזה, לקרב ולהעלות את כל בני ישראל, אפילו ה"בריות", בדרך של קירוב ונועם, מתוך כוונה לפעול את ה"מקרבן לתורה", לפעול אצלם "לחזות בנועם השם", ולגלות את חלקם בתורה וחלקם במצוות.

(י"ד שבט ה'תשט"ז – תר"מ חט"ז עמ' 42)

ההילולא צדיכה להמשיך תוספת חיים בכל הענינים ומתוך שמחה

וכן הוא אצל הצדיקים המגלים פנימיות התורה:

כיון שענינים ה' להמשיך ולגלות פנימיות התורה בנגלה דתורה, ומנגלה דתורה יומשך בחיי היום יומיים, כך שבאופן ההנהגה במחשבה דבור ומעשה יהי ניכר שמדובר אודות יהודי הקשור עם פנימיות התורה, "אילנא דחיי" –

הנה גם בנוגע אליהם נקבע המנהג בכ"מ שיום הסתלקותם יהי ענין של "חיים עד העולם", היינו, להמשיך תוספת חיים בכל הענינים, אפילו בעניני העולם,

ובאופן שההמשכה תהי' לא מתוך תנועה של "מיעוט חלבי ודמי", אלא כתורת הבעש"ט על הפסוק "כי תראה חמור שונאך וגו'", שאע"פ שה"חומר" הוא ה"שונא" של הנשמה, מ"מ, צריך להיות "עזוב תעזוב עמו", היינו, לעבוד את ה' לא ע"י סינופים ותעניות, אלא דוקא ע"י הגוף וכחותיו, ובשמחה.

וזהו אחד הטעמים להמנהג לערוך "יום הילולא" – שמחה – כיום ההסתלקות של הנשיאים הקשורים עם פנימיות התורה.

והכוונה אחת היא – להמשיך תוספת חיות ותוספת אומץ בכל הענינים דתורה ומצוות, ואח"כ יומשך גם בעניני הרשות, הן בהתנועה ד"קדש עצמך כמותר לך", ועוד יותר בהתנועה ד"בכל דרכיך דעה", שבאכילתו ובשיתו וכלל עניניו תהי' עבודת ה' מתוך שמחה.

(י"ד שבט ה'תשט"ו – תר"מ ח"ג עמ' 220)

ההתבוננות של יום ההילולא צדיכה להביא תוספת בענין "באר את התורה" בשבעים לשון

כמדובר לעיל אז די התבוננות בנוגע צו דעם יום ההילולא דארף פועל'ן אין ענינים פון מעשה בפועל, ווארום המעשה הוא העיקר – איז בנוגע צו די הוראות וועלכע מ'דארף ארויסנעמען פון דעם יום ההילולא, דארף מען ניט זוכן וואס זיינען געווען די ענינים וואס ער האט געמאנט פון יעדערן און האט געהאפט אז יעדערער וועט זיך עוסק זיין אין זיי.

און וויבאלד אז ער האט געמאנט די ענינים איז זיכער אז ער האט געגעבן די כוחות אז מ'זאל דאס קענען מאן, און האט געגעבן זיינע ברכות צו די אלע וואס וועלן זיך עוסק זיין אין די ענינים, ביז ברכות אין עניני עולם הזה, וואס "מה להלן עומד ומשמש אף עתה עומד ומשמש" – דארף מען ניט זוכן וואס זיינען געווען די ענינים וואס ער האט געמאנט, ווארום ער האט דאך אליין אנגעוויזן אין זיינע בריוו, און אין זיינע מאמרים ושיחות.

וואס ער האט דאך געמאנט אז אלע ענינים זאלן זיין פארבונדן מיט מעשה בפועל בעוה"ז, אפי' די ענינים פון תומ"צ וואס זיינען העכער פון העלם והסתר פון עוה"ז, זאלן זיי אויך זיין פארבונדן מיט א מעשה בפועל בעוה"ז כפשוטו.

. . ע"פ האמור לעיל איז פארשטאנדיק, אז די התעוררות בנוגע צו עבודת ה' [אין מחשבה דיבור ומעשה, "המעשה הוא העיקר"], וועלכע מ'דארף נעמען פון היינטיקן שבת.

[אלס הכנה צו עשירי בשבט, "העשירי יהי קודש". .] איז פארבונדן (לכל לראש) מיט דעם ענין פון "באר את התורה הזאת":

געבן צו פארשטיין די תורה אין אן אופן אז ס'זאל זיין פארשטאנדיק "בשבעים לשון" (במדינה זו אין ענגליש, ועד"ז אין יעדער מדינה כלשונה).

. . און די הוספה ביתר שאת וביתר עז אין דעם ענין פון "באר את התורה הזאת לאמר" – איז די עבודה המיוחדת וואס דארף זיין אלס הכנה צו "עמדו הכן כולכם" אויף מקבל זיין אלע השפעות וואס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו גיט בכלל, ובפרט ביום ההילולא שלו – ווארום דער ענין פון "באר את התורה הזאת לאמר" איז געווען דער אויפטו פון כ"ק מו"ח אדמו"ר.

הטעם לאמידת תחנון ביום ההילולא – להעלות גם את הגוף

שאלתי פעם אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר מהו הטעם שאצל חסידי חב"ד נוהגים לומר תחנון ביארציית של צדיקים (רלא כבפולין), והשיב, שזהו הזמן היותר טוב לבקש ולפעול בו ("וואו איז דא א בעסערע צייט אויף אויסבעטן"). ויש לומר הביאור בזה – שאצל פולין אין אומרים תחנון, מפני שהעלי' שביום היארציית אצל הצדיק ש"באמונתו יחי" פועלת עלי' אצל כל מקושריו, שנמצאים במעמד ומצב שלמעלה מהענינים שצריכים לומר עליהם תחנון (אף שאין זה בדרך פנימיות); אבל חסידי חב"ד, שתובעים מהם פנימיות ועבודה דוקא, רוצים להעלות ("מיטגעמען") גם את הגוף, גוף רחוק ("א אפגעוואשענעם גוף"), ולכן גם אז אומרים תחנון.

(כ"ף מנחם אב הי"שית – תו"מ ח"א עמ' 172)

התעוררות רחמים מיוחדת ע"י לימוד תורתו של בעל ההילולא

וחסידישע פארבריינגען

דער רבי דער נשיא שרייבט, אז ביום ההילולא איז דער בעל ההילולא מעורר רחמים רבים פאר די חסידים מיט זייערע ווייבער מיט די קינדער, נאר דאס איז א התעוררות רחמים רבים כללית, די חסידים וואס מאכן דעמאלט א קביעות עתים אויף לימוד התורה, מתורתו של בעל ההילולא, מיט א חסידישע פארבריינגען, איז דאס א התעוררות רחמים רבים מיוחדת, ווארום דאס איז דער פ"ג וואס חסידים דערלאנגען דעם בעל ההילולא.

(אוד לכ"ד שבת ה'תשכ"ג)

שבת שלאחרי ההילולא

בשעת עם קומט דער שבת שלאחרי יום ההילולא – ווערט דעמאלט דער "ויכולו" מלשון שלימות אין דעם שלימות גופא פון דעם יום ההילולא – תכלית השלימות שבתכלית השלימות.

דער לימוד דערפון צו כל אנשי דורנו:

פון דעם שבת שלאחרי יום ההילולא . . באקומט יעדער איד פון דעם דור אנשים נשים וטף, כוחות צו מוסיף זיין באופן חדש ושלא בערך אין זיין עבודה, בלימוד התורה, קיום המצוות בהידור, ועבודת התפלה. ובכללות – די שלושה עמודים שעליהם העולם עומד, תורה, עבודה (תפלה) וגמילות חסדים (וועלכע זיינען כולל כל המצוות וכל עניני עבודה).

ובמיוחד אין דער עבודה המיוחדת פון דעם בעל ההילולא – הפצת התורה והיהדות בכלל, און הפצת המעיינות חוצה במיוחד, ביו אין חוצה שאין חוצה ממנו, כולל דורך מתרגם זיין חסידות בלשון עם ועם..

(ש"פ בשלח ה'תשמ"ז – 990 ש תשמ"ז ח"א עמ' 316)

ימים שלאחרי ההילולא

ענין נוסף שצריכים להדגיש בבואנו מיום ההילולא, ובפרט בקשר לאורחים שהגיעו לכאן לקראת יום ההילולא, ומתכוננים לחזור למקומותיהם. ובהקדים:

מכיון שנשיא הדור (בעל ההילולא) – אחד הוא, "דבר אחד לדור", וביחד עם זה "הנשיא הוא הכל", "לב כל קהל ישראל" – הרי מובן, שענינו – לכל לראש – שבו ועל ידו מתאחדים כל בני דורו [ובפרט ההולכים בדרכיו ואורחותיו] ונעשים למציאות אחת – "הכל הוא הנשיא".

וענין זה מתעורר ומתגלה ביותר – כאשר כ"כ מישראל מתאספים ובאים ממקומות שונים, כדי להיות בצוותא ביום ההילולא של נשיא הדור, היחיד ומיוחד שבדור.

ולכן, כאשר כאו"א מתכונן לחזור למקומו, למדינתו, לעירו ולשכונתו – זקוקים להשתדלות מיוחדת שהתאחדות שהיתה ביום ההילולא תהי' באופן ש"פעולה נמשכת", גם כאשר נפרדים – בגשמיות – איש איש למקומו.

וענין זה נפעל ע"י התכוננות ומחשבה במהותה של פרידה זו – שאינה אלא ענין חיצוני בלבד, מצד הגוף הגשמי, אבל מצד הנשמה [עיקר מציאותו של יהודי] – נמצאים תמיד במצב של התאחדות, ומכיון שכן, הרי "במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא", היינו, שגם כאשר כאו"א חוזר למקומו – הרי לאמיתתו של דבר

ליקוט שיחות ומכתבים בקשר לשלושים שנה + מה

נמצאים כולם במצב של התאחדות.

ובפרט כאשר התאחדות זו (שמצד הנשמה כו') באה לידי ביטוי במעשה בפועל – עי"ז שכולם מוסיפים בלימוד תורתו של בעל ההילולא [בהוספה על השיעורים הקבועים בתורה] ובקיום מעשים טובים בהתאם לציוויים והוראות של בעל ההילולא [בהוספה על כללות הענין דקיום המצוות]. היינו, שלמרות שכאו"א נמצא במקומו הוא, מתאחדים כולם באותו ענין של מעשה בפועל.

וכדי להוסיף עוד יותר בענין האחדות – הנה מזמן לזמן צריכים להתכנס ולהתאסף יחדיו, כדי ללמוד יחד ענין בתורתו של בעל ההילולא, ולהחליט ביחד החלטות טובות בנוגע למילוי שליחותו של בעל ההילולא בהפצת התורה והיהדות בכל מקום שידו מגעת, ובאופן ד"איש את רעהו יעזור" – בכל ענינים אלו.

ובהתאם לכך – יש להשתדל בעריכת "כנסים" בהקדם האפשרי למועד חזרת כאו"א למקומו, כדי לקצר את משך זמן הפרידה הגשמית (עד מועד ה"כנס") כל האפשרי, ומה טוב – ש"כנסים" אלו ייערכו במשך השבוע שמתברך מיום השבת דיום ההילולא, ש"מיני' מתברכין כולהו יומין".

(אור לי"ג שבט תשד"מ – תו"מ התנועדותיות ח"ב עמוד 890)

"חדש ההילולא"

ובהנוגע לאנ"ש והתמימים ביחוד ה"ז חדש ההילולא של נשיא דורנו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע העומד ומעורר ר"ר על כל השייכים ומקושרים אליו, וכנודע דבריו אשר רועי ישראל לא יפרדו מאת צאן מרעיתם.

(כ"ט טבת ה'תשי"ז – אג"ק חי"ד עמי' שכא)

